

การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบ

การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA MODEL)

LEARNING MANAGEMENT IN “MUSIC PRODUCTION SKILLS II”

USING CIPPA TEACHING MODEL

สรวิศ ถาวรพฤษ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2560

**LEARNING MANAGEMENT IN “MUSIC PRODUCTION SKILLS II”
USING CIPPA TEACHING MODEL**

SORAWIS THAVRONPOUE

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR
THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF EDUCATION**

**GRADUATE SCHOOL, RANGSIT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2017**

วิทยานิพนธ์เรื่อง

การจัดการเรียนรู้วิทยาศาสตร์การผลิตดนตรี 2
โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

โดย

สรวิศ ถาวรพฤษย์

ได้รับการพิจารณาให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีการศึกษา 2560

รศ.ดร.สิงหนาท นอมเนียน
ประธานกรรมการสอบ

รศ.ดร.วิบูลย์ ตระกูลอ้วน
กรรมการ

ดร.ชนาวรรณ รักษาพงษ์พานิช
กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผศ.ร.ต.หญิง ดร.วรรณิ์ สุขสาตร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

28 สิงหาคม 2560

Thesis entitled

**LEARNING MANAGEMENT IN “MUSIC PRODUCTION SKILLS II”
USING CIPPA TEACHING MODEL**

by

SORAWIS THAVRONPOUE

was submitted in partial fulfillment of the requirements
for the degree of Master of Education in Curriculum and Instruction

Rangsit University
Academic Year 2017

Assoc.Prof.Singhanat Nomniam, Ed.D.
Examination Committee Chairperson

Assoc.Prof.Wiboon Trakulhun, D.A.
Member

Tanawan Raksapongpanich, Ed.D.
Member and Advisor

Approved by Graduate School

(Asst.Prof.Plt.Off. Vanee Sooksatra, D.Eng.)

Dean of Graduate School

August 28, 2017

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาช่วยเหลือและแนะนำอย่างดียิ่งจาก ดร. ธนาวรรณ รักษาพงษ์พานิช อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.สิงหนาท น้อมเนียน ป ร ะ ธ ำ น กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รศ.ดร.วิบูลย์ ตระกูลฮั่น กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำให้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ในวิทยานิพนธ์ ตลอดทุกขั้นตอนการจัดทำ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อ.พลังพล ทรงไพบูลย์ อ.ชัชพล เจียมจรรยง และ ดร.ชลฤทัย บุญ ประสิทธิ์ ที่ให้คำแนะนำในการสร้างและตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ วิทยาลัยดนตรีทุกท่าน ที่เป็นแรงคอยสนับสนุนให้รักในเสียงเพลง ตลอดมา และขอขอบคุณเพื่อน ๆ โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ เตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้าที่เป็น กำลังใจและเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และ ครอบครัว ถาวรพฤษย์ ที่คอยสนับสนุน ให้ผู้วิจัย ได้เรียนในสิ่งที่รักเสมอมา และคอยเป็นกำลังใจให้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และครูอาจารย์ ทุกคน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้กับผู้วิจัย

สรวิศ ถาวรพฤษย์
ผู้วิจัย

5906962 : สาขาวิชาเอก: หลักสูตรและการสอน; ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

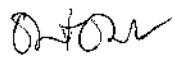
คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

สรวิต ฉาวพฤษ์: การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) (LEARNING MANAGEMENT IN “MUSIC PRODUCTION SKILLS II” USING CIPPA TEACHING MODEL) อาจารย์ที่ปรึกษา: ดร. ธนาวรรณ รักษาพงษ์พานิช, 91 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) 2) เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) กลุ่มทดลอง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 กลุ่มที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แขนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) จำนวน 11 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ 3) แบบสอบถามเจตคติที่ผู้เรียนมีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังการจัดการเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดย คำนวณหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน หาค่าเฉลี่ยร้อยละ และ ทดสอบสมมติฐานโดยทดสอบอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - rank Test) ผลการวิจัยพบว่า

1) นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2) นักศึกษามีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก อยู่ ในเกณฑ์ระดับเห็นด้วย ($\bar{x} = 4.13$) ($SD = 0.63$) พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA สอนให้ข้าพเจ้านำความรู้ที่ได้ในห้องเรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์จริงมากที่สุด ($\bar{x} = 4.27$) ($SD = 0.63$) และในคำถามเชิงลบ อยู่ในเกณฑ์ระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{x} = 4.20$) ($SD = 0.60$) พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนวิชา Production Skills 2 มากที่สุด ($\bar{x} = 4.60$) ($SD = 0.50$)

ลายมือชื่อนักศึกษา..........ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

5906962 : MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed.
(CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORDS : CIPPA TEACHING MODEL

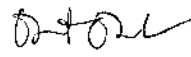
SORAWIS THAVRONPOUE: LEARNING MANAGEMENT IN “MUSIC PRODUCTION SKILLS II” USING CIPPA TEACHING MODEL. THESIS ADVISOR: TANAWAN RAKSAPONGPANICH, Ed.D., 91 p.

The purposes of the present research were 1) to compare the achievement of learning before and after learning management in “music production skills II” using CIPPA Teaching Model 2) to study the student’s attitude toward the CIPPA Teaching Model after learning management in “music production skills II” using CIPPA Teaching Model. The experimental group consisted of 15 students in “music production skills II”, Department of Music Production, Conservatory of Music, Rangsit University, During the second semester of the 2016 academic year. The instruments used for the study comprised of 1) 11 lesson plans on the “music production skills II” 2) a learning achievement test 3) a 10-item, 5-scale attitude test. The collected data were analyzed by arithmetic mean, standard deviation, means of percentage and wilcoxon matched pairs signed - rank test.

The findings showed that :

1) The students’s achievement of learning after learning management in “music production skills II” higher than before learning management with significant difference at the level of 0.01

2) The student’s attitude toward the CIPPA Teaching Model after learning management in “music production skills II” in positive questions showed a positively “High” level with arithmetic mean of 4.15 and standard deviation of 0.62 the attitude’s test showed that learning management using cippa teaching model taught me to bring the classroom knowledge to the real world question is the most scored with arithmetic mean of 4.27 and standard deviation of 0.63 and in negative questions showed a positively “High” level with arithmetic mean of 4.20 and standard deviation of 0.60 the attitude’s test showed that learning management using cippa teaching model makes me don’t want to learn in “music production skills II” question is the most scored with arithmetic mean of 4.60 and standard deviation of 0.50.

Student’s Signature..... Thesis adviser’s Signature.....

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ช
สารบัญรูป	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 คำถามในการวิจัย	5
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.5 สมมติฐานการวิจัย	6
1.6 ขอบเขตการวิจัย	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 หลักสูตร	8
2.1.1 ความหมายของหลักสูตร	8
2.1.2 หลักสูตรคุรียางคศาสตร์บัณฑิต	10
2.2 การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model)	14
2.2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา	14
2.2.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา	16
2.2.3 หลักการออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา	19
2.2.4 ลักษณะของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา	23
2.2.5 บทบาทของครูและผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบชิปปา	24

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	29
2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33
2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	33
2.4.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	34
2.5 เจตคติ	35
2.5.1 ความหมายของเจตคติ	35
2.5.2 องค์ประกอบของเจตคติ	36
2.5.3 การวัดเจตคติ	37
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	39
บทที่ 3 การดำเนินการวิจัย	44
3.1 รูปแบบการวิจัย	44
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	48
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	49
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
4.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)	52
4.2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)	53

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
5.1 สรุปผลการวิจัย	57
5.2 อภิปรายผล	60
5.3 ข้อเสนอแนะ	63
บรรณานุกรม	65
ภาคผนวก	71
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	72
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้	74
ภาคผนวก ค มคอ.3 วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2	81
ประวัติผู้วิจัย	91

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 15 คน	51
4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลัง การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบ การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)	53
4.3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก	54
4.4 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบ	55

สารบัญรูป

รูปที่

หน้า

2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา

21

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้หลายประเทศในโลกต้องพัฒนาคุณภาพในด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ การสื่อสาร การคมนาคม ทำให้เกิดการแข่งขันไม่ว่าทางเศรษฐกิจก็ดี เทคโนโลยีก็ดี ประเทศไทยแม้ว่า ได้ดำเนินมาตรการเพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการที่ดี มีการขยายการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นระบบ โครงข่ายมากขึ้น และมีการเพิ่มการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา แต่อันดับความสามารถในการแข่งขันของไทย ยังปรับตัวช้าเมื่อเทียบกับหลายประเทศ เนื่องจากคุณภาพคนต่ำ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้ประเทศไทยต้องหันมาให้ความสำคัญในด้านการพัฒนาคนภายในประเทศเพื่อให้ประเทศไทยมีบุคลากรที่มีศักยภาพเพียงพอที่จะช่วยพัฒนาประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรือง ทดเทียมหรือก้าวหน้านานาประเทศในโลก จึงจำเป็นต้องกลับมามองที่ต้นตอของปัญหานั้นก็คือการศึกษาไทย เพื่อให้การศึกษาเป็นเครื่องมือที่ช่วยขัดเกลาคนให้คนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545)

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้ความหมายของการศึกษาไว้ในมาตรา 4 มีความว่า การศึกษา คือ กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และได้กำหนดไว้ในมาตรา 7 ว่าการจัดการศึกษาต้องจัดให้ทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันโดยต้องได้รับการศึกษาอย่างน้อย 12 ปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย จึงเป็นเรื่องจำเป็นที่คนทุกคนจะต้องได้รับการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) แต่เนื่องจากการที่บ้านเมืองเราเกิด

ปัญหามากมายหลายประเด็น ไม่ว่าจะเป็นในประเด็นที่สถานะการณ์การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทย ที่ผ่านมามีความขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจขาดเสถียรภาพ อาชญากรรมเพิ่มขึ้นอันเป็นผล เกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาพฤติกรรมของเยาวชน ปัญหาแรงงานนอกระบบ การค้ามนุษย์ และปัญหา ภัยพิบัติทางธรรมชาติทำให้การศึกษาในประเทศไทยกลายเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องรีบแก้ไข เพื่อให้ คนในชาติได้เปลี่ยนมุมมอง ทักษะคติในการออกความคิดเห็น ปลุกฝังค่านิยมที่ถูกต้องและมี คุณธรรมให้แก่สังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กและเยาวชน ซึ่งจากที่ผ่านมามีการศึกษาของไทยที่ได้ ดำเนินการจัดการและส่งเสริมสนับสนุนการศึกษาภายใต้กฎหมายที่สำคัญหลายฉบับ ได้ผลลัพธ์ ที่น่าพอใจในเชิงปริมาณ แต่ในเชิงคุณภาพยังมีสภาพปัญหาให้เห็นอยู่ จึงต้องมีการพัฒนาประเทศไทย ไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ซึ่งการที่จะทำได้ จะต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนให้มีความ พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21 โดยมีสิ่งสำคัญที่สุดคือทักษะการเรียนรู้ และการ เสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพของคน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยที่มองเห็นถึงปัญหาการศึกษาของไทย โดยมี วิสัยทัศน์ว่า “มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ และการค้นคว้าวิจัย เพื่อการพัฒนา แบบยั่งยืนที่สนองตอบความต้องการของท้องถิ่น และการแก้ปัญหาของสังคม ส่งเสริมนวัตกรรม และความคิดสร้างสรรค์ของการเป็นผู้นำทางวิชาการ และผู้ประกอบการ ทั้งในกลุ่มนักศึกษา และ คณาจารย์ทุกสาขาวิชา ดำเนินถึงประโยชน์ส่วนรวม สร้าง และพัฒนาองค์กรให้มีความมั่นคง และ มุ่งเน้นคุณภาพ” โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อจัดตั้งเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาที่มุ่งมั่นความเป็น เลิศในทางวิชาการ โดยมุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถสูง รวมทั้งเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นใน ตนเอง พร้อมทั้งพัฒนาความรู้ความสามารถนั้นให้เกิดความชำนาญ รู้จักใช้ประสบการณ์ในการ แก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องทั้งของตนเองและส่วนรวม มีความกระตือรือร้นที่จะร่วมรับผิดชอบต่อการ แก้ปัญหาสังคม 2) เพื่อพัฒนาความรู้และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้น โดยสนับสนุนงานศึกษา ค้นคว้าและงานวิจัย รวมทั้งการส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ทักษะ และความเห็นในหมู่นักวิชาการ และผู้สนใจใฝ่รู้โดยทั่วไป 3) เพื่อให้บริการทางด้านวิชาการแก่ชุมชน โดยเน้นที่จะใช้ ความรู้และเทคโนโลยีที่มีอยู่ในแวดวงการศึกษา ให้สามารถรับใช้และเป็นประโยชน์ต่อชุมชนสร้าง ความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติได้โดยแท้จริง 4) เพื่อปลูกฝังและก่อตั้งสถาบันหลักทางด้าน จริยธรรมในสังคม โดยเป็นศูนย์กลางการเผยแพร่แนวความคิดและค่านิยมที่ส่งเสริมต่อการพัฒนา ประเทศ 5) เพื่อส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทย 6) เพื่อแบ่งเบาภาระของ รัฐบาล โดยการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แห่งชาติ (มหาวิทยาลัยรังสิต, 2560) ซึ่งสอดคล้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ที่กล่าวไว้ว่า ภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัตินั้นมี 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักมาตรฐานและคุณภาพอุดมศึกษา, 2557)

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นหนึ่งใน วิทยาลัยชั้นนำด้านการสอนสาขาดนตรี ของประเทศไทย มีพันธกิจของวิทยาลัยที่กล่าวว่า “สร้างและพัฒนาองค์ความรู้ในสาขาดนตรี ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ มีคุณธรรมมีคุณภาพ และเท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม ให้บริการวิชาการ และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมภายใต้การบริหารจัดการที่ดี” วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต ได้เปิดหลักสูตรดุริยางคศาสตร์บัณฑิต ทั้งหมด 7 แขนงวิชาซึ่งประกอบไปด้วย แขนงวิชาการแสดงดนตรี แขนงวิชาการแสดงขับร้อง แขนงวิชาดนตรีแจ๊สศึกษา แขนงวิชาการสอนดนตรี แขนงวิชาการประพันธ์เพลง แขนงวิชาการผลิตดนตรี แขนงวิชาดนตรีประกอบภาพยนตร์และมัลติมีเดีย ซึ่งหลักสูตรดุริยางคศาสตร์บัณฑิต แขนงวิชาการผลิตดนตรี คือหลักสูตรที่ผู้วิจัยได้สำเร็จการศึกษา มา ผู้วิจัยจึงมองเห็นถึงปัญหาของการจัดการเรียนรู้ในวิชาต่าง ๆ ในแขนงวิชาการผลิตดนตรีได้เป็นอย่างดี ในการจัดการเรียนรู้วิชาในแขนงวิชาการผลิตดนตรีนั้นมุ่งเน้นให้นักศึกษาเรียนรู้ทักษะเพื่อผลิตผลงานดนตรีสมัยนิยม รวมถึงการใช้เครื่องมือในห้องบันทึกเสียง ซึ่งคณาจารย์ที่สอนแต่ละท่านมีชื่อเสียงอยู่ในวงการดนตรีไทยแทบทั้งสิ้น แต่เมื่อพิจารณาจากสภาพการจัดการเรียนรู้ของอาจารย์โดยทั่วไปแล้ว การจัดการเรียนรู้อยู่ในรูปแบบบรรยายแบบเดิม ๆ แบบที่อาจารย์เรียนรู้มาก่อน ซึ่งเกิดจากการที่คณาจารย์แต่ละท่านเป็น โปรดิวเซอร์ นักแต่งเพลง และศิลปิน แต่ไม่มีใครที่เป็นนักการศึกษาอย่างเต็มรูปแบบ การจัดการเรียนรู้อาจไม่มีการเน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ การแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเท่าที่ควร อีกทั้งยังขาดการจัดการเรียนรู้ที่เป็นระบบ ณ สภาพปัจจุบันอาจารย์ทำการจัดการเรียนรู้ที่ไม่ลงลึกถึงรายละเอียดในแต่ละแผน ไม่ได้ศึกษาระบบการเรียนรู้นักศึกษา การจัดการเรียนรู้อาจเป็นไปแบบทำตาม มากกว่าการวิเคราะห์และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับ แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด และเสริมสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือแนวคิดการจัดการเรียนรู้ที่เปลี่ยนจากการจัดการเรียนรู้แบบเก่าที่ผู้เรียนจากเดิมที่เป็นผู้รับมาเป็นผู้เรียน และเปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้สอน มาเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน การเปลี่ยนบทบาทนี้ทำให้การจัดการเรียนรู้จึงมุ่งเน้นไปที่ตัวผู้เรียนมากกว่าผู้สอน ผู้เรียนจึงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดของการเรียนรู้ (ทิสนา เขมมณี,

2542) ซึ่งการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญมีหลากหลายวิธีด้วยกัน หนึ่งในวิธีที่ผู้วิจัยสนใจและนำมาใช้ในการวิจัยคือ การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) กล่าวคือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ที่นำเอาแนวคิด 5 แนวคิดมาประสานกัน ทิศนา ขัมมณี (2547) ได้พบว่าจากประสบการณ์ในการสอนมาเป็นเวลา 30 ปี ทิศนาได้พบว่าแนวคิดที่ใช้ได้ผลดีในการจัดการเรียนรู้มาโดยตลอด ได้แก่ 1) แนวคิดการสร้าง ความรู้ 2) แนวคิดเกี่ยวกับ กระบวนการกลุ่มและการเรียนรู้แบบร่วมมือ 3) แนวคิดเกี่ยวกับความ พร้อมในการเรียนรู้ 4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ 5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนความรู้ ทิศนาจึงประสานแนวความคิดทั้ง 5 ทำให้เกิดเป็นแบบแผนขึ้น จนเกิดเป็นการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ขึ้น คำว่า CIPPA นั้นก็ได้มาจากแนวคิดทั้ง 5 นี้เช่นกัน C = Construct หมายถึงการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง I = Interaction หมายถึงการปฏิสัมพันธ์ P = Physical Participation หมายถึงการทำกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวร่างกาย P = Process Learning หมายถึงการเรียนรู้กระบวนการ และ A = Application คือการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์จริง ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปา (CIPPA Model) สามารถจัดเป็นแบบแผนได้หลากหลายรูปแบบ รูปแบบหนึ่งที่ ทิศนาได้นำเสนอไว้และได้นำไปทดลองใช้แล้วได้ผลดี ประกอบด้วยขั้นตอนดำเนินการ 7 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม 2) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ 3) ขั้นเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เก่า 4) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้กับกลุ่ม 5) ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ 6) ขั้นแสดงผลงาน 7) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำ วิธีการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ไปใช้กับการจัดการเรียนรู้ในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ซึ่งเป็นวิชาชีพบังคับ ของแขนงวิชาการผลิตดนตรี มีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ศึกษาขั้นตอนการทำงานของการผลิตดนตรี ศึกษาแนวทางในการบริหารโครงการการผลิตดนตรี รู้จักการทำงานร่วมกับนักร้อง ศิลปิน Sound Engineers นักดนตรี นักแต่งเพลง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับแนวทางการบริหารงบประมาณ และฝึกทักษะในการนำเสนอผลงานกับบริษัทเพลง ผู้วิจัยเห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) เหมาะสมอย่างยิ่งกับวิชาการผลิตดนตรี 2 เพราะการผลิตเพลงนั้นเป็นเรื่องเฉพาะของบุคคล ต่างคนต่างมีแนวทางในการทำเพลงต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) จะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

1.2.2 เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

1.3 คำถามในการวิจัย

1.3.1 การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนได้หรือไม่ อย่างไร

1.3.2 การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) สามารถสร้างเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาให้แก่ผู้เรียนได้หรือไม่ อย่างไร

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

การจัดการเรียนรู้ คือ การจัดกิจกรรม การจัดประสบการณ์ การแนะแนว หรือ วิธีใด ๆ ก็ตามที่ผู้สอนนำมาใช้เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ ต้องเป็นระบบแบบแผนเพื่อบรรลุและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ การจัดการเรียนรู้ในที่นี้หมายถึง การจัดการเรียนรู้ของวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 แผนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 คือ วิชาซีพ-บังคับ ในแผนงวิชาการผลิตดนตรีที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ศึกษาขั้นตอนการทำงานของการผลิตดนตรี ศึกษาแนวทางในการบริหารโครงการการผลิตดนตรี รู้จักการทำงานร่วมกับนักร้อง ศิลปิน Sound Engineers นักดนตรี นักแต่งเพลง ได้เรียนรู้เกี่ยวกับแนวทางการบริหารงบประมาณ และฝึกทักษะในการนำเสนอผลงานกับบริษัทเพลง

การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่คิดค้นโดย ทิศนา ขัมมณี โดยเป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และมีการจัดขั้นตอนอย่างมี ระเบียบแบบแผน เป็นไปตามขั้นตอน 7 ขั้นตอน คือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ ใหม่ ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นสรุปและจัด ระเบียบความรู้ ขั้นแสดงผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ในที่นี้คือการนำรูปแบบการจัดการ เรียนรู้แบบซิปปาไปใช้ในการ เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

1.5 สมมติฐานการวิจัย

1.5.1 นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ โดยใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

1.5.2 นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังจากได้รับ การจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

1.6 ขอบเขตการวิจัย

1.6.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ในภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แขนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 21 คน

1.6.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 กลุ่มที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แขนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 15 คน

1.6.3 ตัวแปรที่ศึกษา

1.6.3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้ รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

1.6.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้ แบบซิปปา (CIPPA Model)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตร

2.1.1 ความหมายของหลักสูตร

2.1.2 หลักสูตรคุรียางศาสตรบัณฑิต

2.2 การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

2.2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

2.2.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซิปปา

2.2.3 หลักการออกแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

2.2.4 ลักษณะของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

2.2.5 บทบาทของครูและนักเรียนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบซิปปา

2.3 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5 เจตคติ

2.5.1 ความหมายของเจตคติ

2.5.2 องค์ประกอบของเจตคติ

2.5.3 การวัดเจตคติ

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตร

2.1.1 ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตร ในภาษาอังกฤษเขียนว่า Curriculum มีความหมายตาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2546 คือ ประมวลวิชาและกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในการศึกษา เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับหลักสูตร ไว้ดังนี้

วนิดา สุนทร (2558, น. 13) ได้ให้ความหมายหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตรคือมวลประสบการณ์ที่มีข้อกำหนดของการจัดการศึกษา ซึ่งประกอบไปด้วย หลักการ จุดหมายและโครงสร้างรวมถึงเนื้อหาสาระและกิจกรรม สื่อวัสดุ อุปกรณ์ ตลอดจนการวัดผลประเมินผลที่จัดขึ้น เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ทักษะและพฤติกรรมที่ดี เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ชยากานต์ เปี่ยมถาวรพจน์ (2555, น. 11) ได้จำแนกความหมายของหลักสูตรตามทัศนะความเชื่อ แนวคิด และปรัชญาของนักการศึกษา ออกมาเป็น 3 แนวทาง

แนวทางที่ 1 หลักสูตรเป็นรายการเนื้อหาวิชาที่จัดสอนในโรงเรียน

แนวทางที่ 2 หลักสูตร หมายถึงประสบการณ์ทั้งหมดของผู้เรียนซึ่งอยู่ภายใต้การอำนวยความสะดวกหรือการจัดการของโรงเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มความรู้ประสบการณ์อย่างมีระบบแก่ผู้เรียนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

แนวทางที่ 3 หลักสูตร หมายถึง โครงการ แผนการเรียน หรือเป็นรายการที่ทางโรงเรียนกำหนดให้กับเด็ก เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ ความสามารถ และคุณลักษณะที่สอดคล้องกับกับ ความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนด

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556, น. 90) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตร หมายถึง มวลประสบการณ์ทั้งหลายซึ่งเป็นแนวทางสำหรับจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ที่โรงเรียนจัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนา ให้เข้ามามีคุณลักษณะตามที่สังคมคาดหวังไว้

กู๊ด (Good, 1973, p. 157) ได้ให้ความหมายของคำว่าหลักสูตรไว้ในพจนานุกรมทางการศึกษา (Dictionary of Education) ว่า หลักสูตร คือ กลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่างมีระบบหรือลำดับ

วิชาที่บังคับสำหรับการจบการศึกษา หรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาหลักต่าง ๆ เช่น หลักสูตรสังคมศึกษา หลักสูตรพลศึกษา เป็นต้น

โอลิวา (Oliva, 1992, pp. 8 – 9) ได้ให้นิยามความหมายของหลักสูตร โดยแบ่งเป็น

1) การให้นิยามโดยยึดจุดประสงค์ (Purpose) หลักสูตร จึงมีภาระหน้าที่ที่จะทำให้ผู้เรียนควรจะเป็นอย่างไรหรือมีลักษณะอย่างไร หลักสูตรแนวคิดนี้จึงมีความหมายในลักษณะที่เป็นวิธีการ ที่นำไปสู่ความสำเร็จตามจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย เช่น หลักสูตร คือ การถ่ายทอด มรดกทางวัฒนธรรม หลักสูตร คือ การพัฒนาทักษะการคิดของผู้เรียน เป็นต้น

2) การให้นิยามโดยยึดบริบทหรือสภาพแวดล้อม (Contexts) นิยามหลักสูตรในลักษณะนี้ เป็นการอธิบายถึงลักษณะทั่วไปของหลักสูตร ซึ่งแล้วแต่ว่าเนื้อหาสาระของหลักสูตรมีลักษณะเป็นอย่างไร เช่น หลักสูตรที่ยึดเนื้อหาวิชา หลักสูตรที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หลักสูตรเพื่อการปฏิรูปสังคม เป็นต้น

3) การให้นิยามโดยยึดวิธีดำเนินการหรือยุทธศาสตร์ (Strategies) เป็นการให้นิยามหลักสูตร ในเชิงวิธีดำเนินการที่เป็นกระบวนการ ยุทธศาสตร์หรือเทคนิควิธีการที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เช่น หลักสูตร คือ กระบวนการแก้ปัญหา หลักสูตร คือ การทำงานกลุ่ม หลักสูตร คือ การเรียนรู้รายบุคคล หลักสูตร คือ โครงการหรือแผนการจัดการเรียนการสอน เป็นต้น

โอลิวา ได้สรุปความหมายของหลักสูตรไว้ว่า หลักสูตร คือ แผนงานหรือโครงการที่จัดประสบการณ์ทั้งหมดให้แก่ผู้เรียนโดยแผนงานต่าง ๆ จะถูกกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร มีขอบเขตกว้างขวาง หลากหลาย เพื่อเป็นแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ต้องการ ดังนั้น หลักสูตรอาจเป็นหน่วย (Unit) เป็นรายวิชา (Course) หรือเป็นรายวิชาย่อย (Sequence of Courses) ทั้งนี้แผนงานหรือโครงการทางการศึกษาดังกล่าว อาจจัดขึ้นได้ทั้งในและนอกชั้นเรียน ภายใต้การบริหารและดำเนินงานของสถานศึกษา

จากการให้ความหมายของนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตรหมายถึงการจัดวางความรู้ ประสบการณ์ อย่างเป็นระบบให้กับผู้เรียน โดยกำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร ที่สามารถแสดงให้เห็นถึงจุดหมายในการเรียน และสามารถวางเป็นรายวิชาย่อยออกไปได้

2.1.2 หลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต

ปรัชญาและปณิธาน

วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต มุ่งพัฒนาความเข้มแข็งทางวิชาการดนตรี ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ สามารถสร้างสรรค์งานดนตรีที่ดีให้แก่สังคม มีความเข้าใจในศิลปะทางดนตรีได้อย่างลึกซึ้ง และมีศักยภาพในการพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่อง (มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยดนตรี, 2560)

วิสัยทัศน์

วิทยาลัยดนตรีมีความเข้มแข็งทางวิชาการ มีมาตรฐานการเรียนการสอนดนตรีที่มีคุณภาพทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ (มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยดนตรี, 2560)

พันธกิจ

สร้างและพัฒนาองค์ความรู้ในสาขานดนตรี ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ มีคุณธรรมมีคุณภาพ และเท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม ให้บริการวิชาการและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ภายใต้การบริหารจัดการที่ดี (มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยดนตรี, 2560)

หลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิต

เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และความสามารถทางด้านดนตรีด้านต่าง ๆ ได้แก่ การบรรเลงเครื่องดนตรี การขับร้อง การประพันธ์เพลง เป็นครูสอนดนตรี ผลิตผลงานเพลง หรือทำงานเกี่ยวกับธุรกิจดนตรีได้ตามมาตรฐานสากล หลักสูตรปริญญาตรี ดนตรีบัณฑิต มีระยะเวลาการศึกษา 4 ปีการศึกษา แต่ไม่เกิน 8 ปีการศึกษา จำนวน 136 หน่วยกิต นักศึกษาสามารถ เลือกแขนงวิชาเอกตามความถนัด และความสนใจได้ในแขนงหนึ่งแขนงใดจาก 7 แขนงวิชาเอกดังต่อไปนี้ (มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยดนตรี, 2560)

1) แขนงวิชาการแสดงดนตรี

แขนงวิชาการแสดงดนตรี เน้นการเรียนรู้ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี สำหรับการแสดงดนตรีคลาสสิก ทั้งการแสดงเดี่ยวและรวมวงขนาดเล็กและขนาดใหญ่ นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้องมีความสามารถในการบรรเลงเครื่อง ดนตรีคลาสสิกชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน กีตาร์คลาสสิก แซกโซโฟน เครื่องดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตราชิ้นใดชิ้น

หนึ่ง ได้แก่ ฟลูท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เฟรนช์ฮอร์น ทรัมเปต ทรอมโบน ทูบา เครื่องดีต่าง ๆ ใน วงดุริยางค์ซิมโฟนี ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส

แขนงวิชาการแสดงดนตรีเหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการเป็นนักดนตรีคลาสสิก อาชีพ ผู้แสดงเดี่ยวเครื่องดนตรี เช่นนักเปียโน นักกีตาร์คลาสสิก นักดนตรีในวงดนตรีแจ๊ส วงดุริยางค์ซิมโฟนี และครูสอนดนตรี

2) แขนงวิชาการแสดงขับร้อง

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะการขับร้องเพลงคลาสสิก และการแสดงอุปรากรหรือละครเพลง ทั้งการแสดงเดี่ยวและการร้องแบบรวมวง

แขนงวิชาการแสดงขับร้องเหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นนักร้องอาชีพ ด้านดนตรีคลาสสิกหรือละครเพลง และครูสอนการขับร้อง

3) แขนงวิชาดนตรีแจ๊สศึกษา

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรีหรือขับร้อง สำหรับการแสดงดนตรีแจ๊ส ทั้งการแสดงเดี่ยวและรวมวงขนาดเล็กและขนาดใหญ่ นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้องสามารถขับร้องหรือบรรเลง เครื่องดนตรีในวงดนตรีแจ๊สชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน แซกโซโฟน กีตาร์ไฟฟ้า กีตาร์เบส กลองชุดเครื่องเป่าทอง เหลือง (ทรัมเปต ทรอมโบน) และขับร้องแจ๊ส

แขนงวิชาดนตรีแจ๊สศึกษาเหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นนักดนตรีแจ๊สอาชีพ ผู้แสดงเดี่ยวเครื่องดนตรีหรือขับร้องเพลงแจ๊ส เช่นนักเปียโนแจ๊ส นักดนตรีในวงดนตรีแจ๊ส วงบิ๊กแบนด์ และครูผู้สอนปฏิบัติเครื่องดนตรี

4) แขนงวิชาการสอนดนตรี

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะการขับร้องหรือปฏิบัติเครื่องดนตรี สำหรับการแสดงดนตรีคลาสสิกควบคู่กับเรียนวิธีการสอนดนตรีปฏิบัติ นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้องมีความสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีคลาสสิกชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน กีตาร์คลาสสิก แซกโซโฟน เครื่องดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตราชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ ฟลูท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เฟรนช์ฮอร์น ทรัมเปต ทรอมโบน ทูบา เครื่องดีต่าง ๆ ในวงดุริยางค์ซิมโฟนี ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส

แขนงวิชาการสอนดนตรีเหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นครูสอนดนตรีเป็นการส่วนตัว และครูสอนดนตรีในโรงเรียนระดับต่าง ๆ ทั้งโรงเรียนดนตรี หรือโรงเรียนสามัญ

5) แขนงวิชาการประพันธ์เพลง

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะการประพันธ์บทเพลงประเภทดนตรีคลาสสิก รวมถึงบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเครื่องดนตรี บทประพันธ์สำหรับวงขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ บทประพันธ์สำหรับการขับร้อง และบทประพันธ์ด้วย เสียงสังเคราะห์ นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้องสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีคลาสสิกชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน กีตาร์คลาสสิก แซกโซโฟน ขับร้อง เครื่องดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตราชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ ฟลูท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เฟรนช์ฮอร์น ทรัมเปต ทรอมโบน ทูบา เครื่องตีต่างๆ ในวงดุริยางค์ซิมโฟนี ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส

แขนงวิชาการประพันธ์เพลงเหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นนักประพันธ์เพลงประเภทดนตรีคลาสสิก ผู้เรียบเรียงเสียงประสานเพลงหรือเพลงประกอบการแสดงต่างๆ และครูผู้สอนวิชาการดนตรี

6) แขนงวิชาการผลิตดนตรี

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะเพื่อผลิตผลงานดนตรีสมัยนิยม รวมถึงทักษะการใช้เครื่องมือในห้องบันทึกเสียง นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้องสามารถบรรเลงเครื่องดนตรีชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน กีตาร์คลาสสิก กีตาร์ไฟฟ้า กีตาร์เบส แซกโซโฟน กลองชุด ขับร้อง เครื่องดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตราชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ ฟลูท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เฟรนช์ฮอร์น ทรัมเปต ทรอมโบน ทูบา เครื่องตีต่าง ๆ ในวงดุริยางค์ซิมโฟนี ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส

แขนงวิชาการผลิตดนตรีเหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นผู้ผลิตผลงานดนตรีหรือคอนเสิร์ต (โปรดิวเซอร์) นักแต่งเพลงสมัยนิยม วิศวกรบันทึกเสียง ผู้ตัดต่อเสียงดนตรี และนักธุรกิจดนตรี

7) แขนงวิชาดนตรีประกอบภาพยนตร์และมัลติมีเดีย

นักศึกษาแขนงนี้ จะเน้นการเรียนรู้ทักษะการประพันธ์บทเพลงประกอบสื่อ เช่น เพลงประกอบภาพยนตร์ โฆษณา และมัลติมีเดียต่าง ๆ ทั้งบทประพันธ์เพลงสำหรับเดี่ยวเครื่องดนตรี บทประพันธ์สำหรับวงขนาดเล็กและขนาดใหญ่ บทประพันธ์สำหรับการขับร้อง และบท

ประพันธ์ด้วยเสียงสังเคราะห์ นักศึกษาที่เลือกแขนงวิชานี้เป็นวิชาเอก จะต้อง สามารถบรรเลงเครื่องดนตรีคลาสสิกชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ เปียโน กีตาร์คลาสสิก แซกโซโฟน ขลุ่ยฝรั่ง เครื่องดนตรีในวงซิมโฟนีออร์เคสตราชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้แก่ ฟลูท โอโบ คลาริเน็ต บาสซูน เฟรนช์ฮอร์น ทรัมเป็ต ทรอมโบน ทูบา เครื่องตีต่างๆในวงดุริยางค์ซิมโฟนี ไวโอลิน วิโอลา เชลโล และดับเบิลเบส

แขนงวิชาดนตรีประกอบภาพยนตร์เหมาะสำหรับผู้สมัครที่ต้องการเป็นนักประพันธ์เพลงสำหรับภาพยนตร์ ละคร เรื่องสั้น สารคดี หรือดนตรีประกอบเว็บไซต์ ดนตรีประกอบเกมส์ เป็นต้น

ผู้สมัครสามารถแสดงความจำนงในการเลือกแขนงวิชาเอกได้ตั้งแต่ในขั้นตอนการรับสมัครสอบคัดเลือกเข้าศึกษา แต่ นักศึกษาและวิทยาลัยอาจปรับเปลี่ยนแขนงวิชาเอกของนักศึกษาอีกครั้งเมื่อนักศึกษาเรียนไปได้ 2 ภาคการศึกษาแล้ว (จบการศึกษาชั้นปีที่ 1) โดยดูผลของการเรียนของวิชาบังคับสำหรับการสมัครแขนงวิชาเอกนั้น ๆ

โครงสร้างหลักสูตร

จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร 138 หน่วยกิต

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	36	หน่วยกิต ประกอบไปด้วย
1) กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	6	หน่วยกิต
2) กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์	6	หน่วยกิต
3) กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์	9	หน่วยกิต
4) กลุ่มวิชาภาษา	12	หน่วยกิต
5) กลุ่มวิชาพลศึกษา	6	หน่วยกิต
หมวดวิชาเฉพาะ	97	หน่วยกิต ประกอบไปด้วย
1) วิชาพื้นฐานวิชาชีพ (วิชาแกน)	42	หน่วยกิต
2) วิชาชีพ	55	หน่วยกิต
2.1) วิชาชีพ-บังคับ (เลือกแขนงใดแขนงหนึ่ง)		
แขนงวิชาการประพันธ์เพลง	52	หน่วยกิต
แขนงวิชาการแสดงดนตรี	52	หน่วยกิต
แขนงวิชาการแสดงดนตรีและการสอน	52	หน่วยกิต
แขนงวิชาดนตรีแจ๊สศึกษา	52	หน่วยกิต

แขนงวิชาการผลิตดนตรี

52

หน่วยกิต

แขนงวิชาดนตรีประกอบภาพยนตร์และมัลติมีเดีย

52

หน่วยกิต

หมวดวิชาชีพเลือกเสรีไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต

เลือกจากรายวิชาที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัย

สรุปได้ว่าหลักสูตรดุริยางคศาสตรบัณฑิตคือหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถด้านดนตรีในแขนงวิชาต่าง ๆ ที่ตนเองได้เลือกเรียน และยังปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณธรรมและเท่าทันต่อโลก เพื่อพัฒนาสังคมและเปลี่ยนแปลงสังคม โดยการสร้างดนตรีที่ดี

2.2 การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

2.2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

ทิสนา แคมมณี (2542, น.10-11) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรูปแบบหนึ่งที่มีหลักในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อเป็นการจัดให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความคิด และการตัดสินใจอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งทางร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ ตามหลักการโมเดลซิปปา ดังนี้

C มาจากคำว่า Construct ซึ่งหมายถึง การสร้างความรู้ตามแนวคิดของ Constructivism กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายต่อตนเอง

I มาจากคำว่า Interaction ซึ่งหมายถึง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับบุคคล และแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคม

P มาจากคำว่า Physical Participation ซึ่งหมายถึง การให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกายในการทำกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางกาย

P มาจากคำว่า Process Learning ซึ่งหมายถึง การเรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ กิจกรรมการเรียนรู้ที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตเช่นกระบวนการแสวงหาความรู้ กระบวนการคิด กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการพัฒนาตนเอง เป็นต้น

A มาจากคำว่า Application หมายถึง การนำความรู้ที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียน และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เพิ่มเติมขึ้นเรื่อย ๆ

พิศนา แคมมณี (2542, น. 11) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ แบบประสาน 5 แนวคิดหลัก คือ

- (1) แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความรู้ (Constructivism)
- (2) แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่ม และการเรียนแบบร่วมมือ (Group Process and Cooperative Learning)
- (3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (Learning Readiness)
- (4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning)
- (5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนความรู้ (Transfer of Learning)

ปติตตา ไชยทิพย์ (2553, น. 5) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาคือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนจนเกิดทักษะที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

กรองไฉ อุณหสุต (2551, น. 1) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาพัฒนาขึ้นมาจาก การประสานแนวคิดหลัก 5 แนวคิด ที่ใช้พื้นฐานทฤษฎีพัฒนาการมนุษย์ (Human Development) และทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experimental Learning) ในการจัดการเรียนรู้ ทั้ง 5 แนวคิด ประกอบไปด้วย 1) แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างความรู้ (Constructivism) 2) แนวคิดเรื่องกระบวนการกลุ่ม และการเรียนแบบร่วมมือ (Group Process and Cooperative Learning) 3) แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ (Learning Readiness) 4) แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning) 5) แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายโอนความรู้ (Transfer of Learning) ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน สามารถอธิบายชี้แจง และตอบคำถามได้ดี

นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ กระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม การสื่อสาร และเกิดการใฝ่รู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนใหญ่ ดังนี้

1) ขั้นเตรียมการ ประกอบด้วย การเตรียมตัวเอง การเตรียมแหล่งข้อมูล และการจัดทำแผนการสอน

2) ขั้นดำเนินการ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียน

2.1) สร้างและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

2.2) มีปฏิสัมพันธ์กับแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

2.3) มีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกายอย่างเหมาะสมกับวัยและความสนใจ

2.4) ได้เรียนรู้กระบวนการต่าง ๆ

2.5) นำความรู้ไปประยุกต์ใช้

3) ขั้นประเมินผล จะวัดและประเมินตามสภาพจริง โดย

3.1) วิธีการหลากหลาย

3.2) จากการปฏิบัติ

3.3) จากงานที่ได้รับมอบหมาย

จากคำจำกัดความที่กล่าวมาข้างต้นของนักการศึกษาแต่ละท่านสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปา คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญรูปแบบหนึ่ง ที่เน้นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง และเป็นไปตามระบบที่กำหนดขึ้น 5 ด้านคือ 1) การสร้างความรู้ด้วยตนเอง 2) การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน 3) การมีส่วนร่วม 4) เรียนรู้กระบวนการและการสร้างผลงาน 5) การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2.2.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา

ทิสนา แคมมณี (2547, น. 282-284) ได้กล่าวว่า ชิปปา (CIPPA) เป็นหลักการรูปแบบหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ ให้กับผู้เรียน การจัดการกระบวนการเรียนรู้ตามหลักชิปปาสามารถใช้ได้กับหลากหลายกระบวนการและหลากหลายวิธีซึ่งอาจจัดเป็นได้หลายรูปแบบ โดยมีรูปแบบหนึ่งที่ได้ทำการนำเสนอไว้และได้มีการนำไปทดลองแล้วใช้ได้ผลดี คือรูปแบบขั้นตอนการดำเนินการแบบ 7 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นการดึงความรู้ของผู้เรียนในเรื่องที่เรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมของตน

2) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นนี้เป็นการแสวงหาข้อมูล ความรู้ใหม่มาที่ผู้เรียนยังไม่มีจากแหล่งข้อมูลหรือแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งครูอาจเตรียมมาหรือให้คำแนะนำเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่าง เพื่อผู้เรียนไปแสวงหาก็คได้

3) ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะต้องศึกษา และทำความเข้าใจกับข้อมูล/ความรู้ที่หามาได้ ผู้เรียนจะต้องสร้างความหมายของข้อมูล/ประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ ด้วยตนเอง เช่น ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มในการอภิปรายในการอภิปรายและสรุปความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลนั้น ซึ่งอาจจำเป็นต้องอาศัยการเชื่อมโยงความรู้เดิม

4) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นนี้เป็นขั้นที่ผู้เรียนอาศัยกลุ่มเป็นเครื่องมือในการตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนกับผู้อื่น และได้รับประโยชน์จากความรู้ความเข้าใจของผู้อื่นไปพร้อม ๆ กัน

5) ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นนี้เป็นการสรุปความรู้ที่ได้รับทั้งหมดทั้งความรู้เดิมและความรู้ใหม่และจัดสิ่งที่เรียนรู้ให้มีระบบระเบียบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้ง่าย

6) ขั้นแสดงผลงาน ขั้นนี้เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานการสร้างความรู้ของตนให้ผู้อื่นรับรู้ เป็นการช่วยให้ผู้เรียนต่อยอดหรือตรวจสอบความเข้าใจของตนและช่วยเสริมให้ผู้เรียนใช้ความคิดสร้างสรรค์

7) ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ขั้นนี้เป็นขั้นของการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการนำความรู้ ความเข้าใจของตนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลายเพื่อเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ ความสามารถในการแก้ปัญหา และความจำเป็นในเรื่องนั้น ๆ

ขั้นตอน 6-1 ขั้นตอนแรกเป็นกระบวนการของการสร้างความรู้ (Construction Knowledge) ซึ่งครูสามารถจัดกิจกรรมในการสอนให้ผู้เรียนได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน (Interaction) รวมทั้งได้ฝึกฝนทักษะกระบวนการต่าง ๆ (Process skills) อย่างต่อเนื่อง และทั้ง 6 ขั้นตอนในแต่ละขั้นตอนยังช่วยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทั้งทางกาย ทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคมอันเหมาะสม ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีการตื่นตัว (Active) สามารถเรียนรู้ได้อย่างดี ซึ่งกล่าวได้ว่าทั้ง 6 ขั้นตอนมีคุณสมบัติตรงตามหลักชิปปา และในขั้นตอนที่ 7 ยังเป็นขั้นตอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้นำความรู้ไปใช้ (Application) จึงทำให้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ทั้ง 7 ขั้นตอนตรงตามคุณสมบัติของการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านที่ใช้รูปแบบการจัดขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาแบบอื่น ๆ อีก ดังนี้

ทัศนัย จำรักษา (2548, น. 101) ได้ทำการวิจัยรูปแบบการเรียนการสอนบนเว็บ โดยใช้กระบวนการเรียนการสอนแบบชิปปา เพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนิสิตปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยได้ออกแบบขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชิปปา แบ่งเป็น 11 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นบทนำ กล่าวคือ การปฐมนิเทศเพื่อเตรียมความพร้อมความเข้าใจในการเรียน
- 2) ขั้นทดสอบก่อนเรียน กล่าวคือ การใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ แบบวัดทักษะกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ โดยทำในห้องเรียนที่มีอาจารย์ผู้สอนอธิบายและควบคุม
- 3) ขั้นสำรวจความรู้เดิม กล่าวคือ การซักถามผู้เรียนเพื่อสำรวจความรู้เดิมของผู้เรียน
- 4) ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ กล่าวคือ การให้ผู้เรียนศึกษาความรู้ จากการค้นคว้า ข้อมูลจากเอกสาร ตำรา และบนเว็บ (search engine, cai on web, e-book, www)
- 5) ขั้นผู้เรียนศึกษาข้อมูล กล่าวคือ การสร้างความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง ศึกษาข้อมูลที่ได้มาอย่างละเอียดถี่ถ้วน
- 6) ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความคิด กล่าวคือ การอภิปรายผล เพื่อหาความคิดรวบยอดของกลุ่ม
- 7) ขั้นผู้เรียนสรุปจัดระเบียบความรู้และวิเคราะห์การเรียนรู้ กล่าวคือ การสรุปจัดระเบียบความรู้และวิเคราะห์การเรียนรู้ เพื่อสร้างความรู้ใหม่
- 8) ขั้นแสดงความรู้/ผลงาน กล่าวคือ การนำเสนอความรู้และผลงานที่ได้
- 9) ขั้นผู้เรียนนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ กล่าวคือ การนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้ โดยมีหลักการประยุกต์ใช้ ดังนี้

การทำความเข้าใจปัญหา

การพิจารณาความน่าเชื่อถือของข้อมูล

การใช้เหตุผลเชิงอนุมาน

การใช้เหตุผลเชิงอุปมาน

การตัดสินใจคุณค่า

การแปลความหมาย

การกำหนดข้อสมมุติฐาน

การแก้ปัญหา

10) ขั้นทดสอบหลังเรียน กล่าวคือ การใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ แบบวัดทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อทดสอบความแตกต่างของการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียน

11) ขั้นทำการสรุปผล กล่าวคือ การเรียนเพื่อทราบถึงระดับการเปลี่ยนแปลงของระดับการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปานั้น เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เกิดจากการวางแผนการจัดการเรียนรู้มาเป็นอย่างดี โดยการเน้นไปที่ตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีการจัดการขั้นตอนในการสอนที่เป็นระบบและสามารถนำไปใช้และทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง ซึ่งมีขั้นตอนที่ได้รับความนิยมประกอบไปด้วย 7 ขั้นตอน คือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นแสดงผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

2.2.3 หลักการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา

ทิสนา แชนมณี (2542, น. 2-5) ได้กล่าวถึงการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบชิปปา ไว้เป็น 5 หัวข้อหลัก ดังนี้

1) เป็นกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างทั่วถึง และมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การที่ผู้เรียนมีบทบาทเป็นผู้กระทำจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อม และกระตือรือร้นที่จะเรียนอย่างมีชีวิตชีวา กิจกรรมที่จัดจึงควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะ ดังนี้

1.1) ช่วยให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวในลักษณะใดลักษณะหนึ่งเป็นระยะ ๆ
เหมาะสมกับวัย และความสนใจของผู้เรียน

1.2) มีประเด็นที่ท้าทายให้ผู้เรียนได้คิด เป็นประเด็นที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไปเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหรือลงมือทำเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

1.3) ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว

1.4) ส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียน เกี่ยวข้องกับชีวิต ประสบการณ์ และความเป็นจริงของผู้เรียน

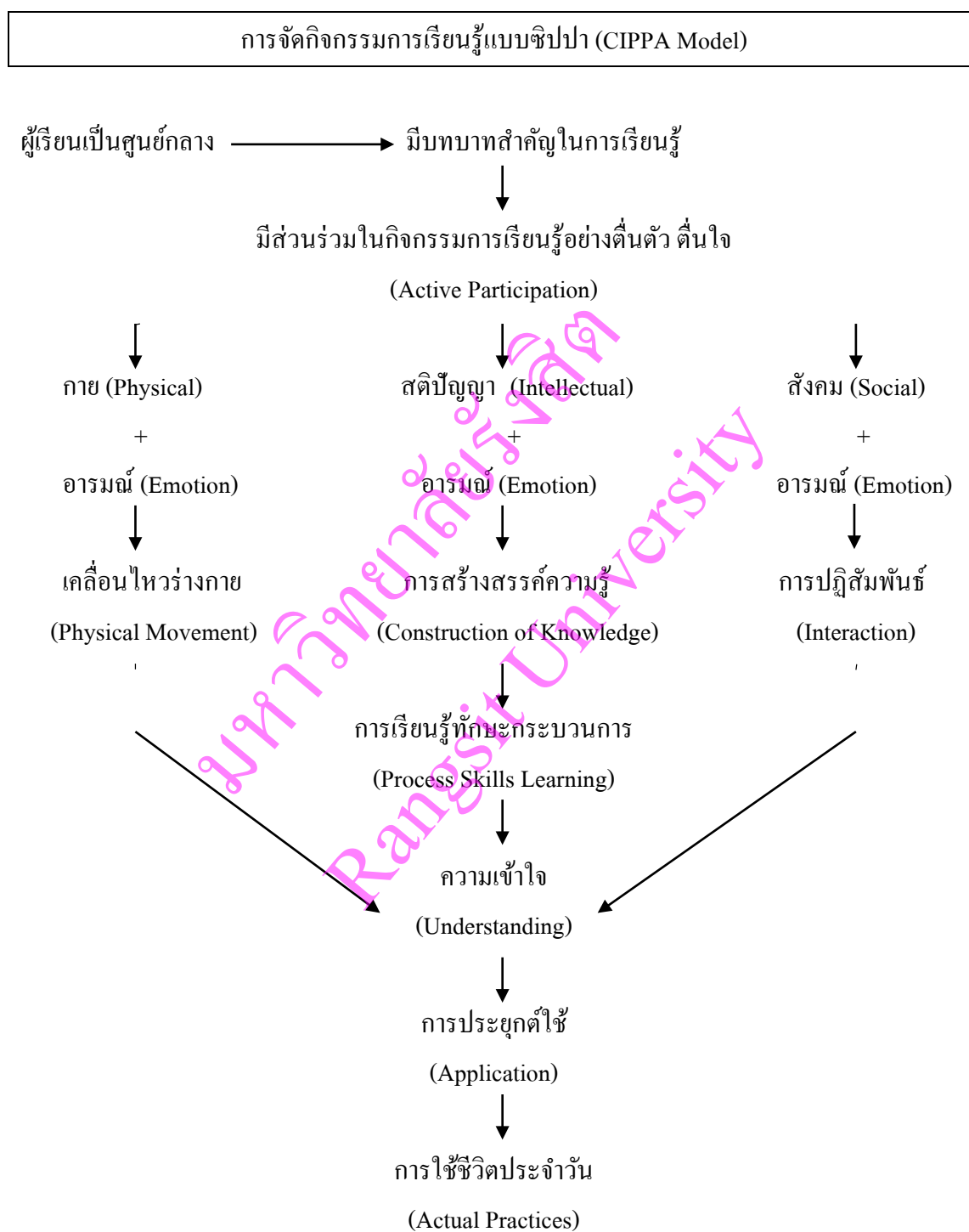
2) ยึดกลุ่มเป็นแหล่งความรู้ที่สำคัญ โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ปฏิสัมพันธ์กันใน กลุ่มได้พูดคุยปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น และจะปรับตัวให้ สามารถอยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้

3) ยึดการค้นพบด้วยตนเองเป็นวิธีการที่สำคัญ โดยครูผู้สอนพยายามจัดการ เรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ค้นพบคำตอบด้วยตนเองทั้งนี้เพราะการค้นพบความจริงใด ๆ ด้วยตนเองนั้น ผู้เรียนมักจะจดจำได้ดีและมีความหมายโดยตรงต่อผู้เรียนรวมทั้งเกิดความงอกงามใน การเรียนรู้

4) เน้นกระบวนการควบคู่กับผลงาน โดยการส่งเสริมให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดผลงานขึ้นอยู่กับประสิทธิผลของกระบวนการ

5) เน้นการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ หรือใช้ในชีวิตประจำวัน โดยให้ผู้เรียนได้มี โอกาสค้นหาแนวทางที่จะนำความรู้ ความเข้าใจไปใช้ในชีวิตประจำวัน พยายามส่งเสริมให้เกิดการ ปฏิบัติจริง และพยายามติดตามผลการปฏิบัติของผู้เรียน

พิศนา แคมมณี (2542, น. 26) ได้สรุปการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา ดังนี้

รูปที่ 2.1 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบชิปปา

ที่มา : พิศนา แคมมณี, 2542, น. 26

ชเรนทร์ จิตติพิทุทางกูร (2553, น. 63-66) ได้ทำการวิจัยเรื่องการส่งเสริมทักษะการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ทฤษฎีบทพีทาโกรัส โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบซิปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนโคกยางวิทยา จังหวัดสุรินทร์ และได้สรุปหลักการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาไว้ 5 หลักการ ดังนี้

1) หลักการสร้างความรู้ (Constructing of Knowledge) กิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องเน้นการสร้างความรู้เริ่มต้นจากการที่ผู้สอนแจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้ผู้เรียนทราบถึงเป้าหมายในการเรียน

2) หลักการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะต้องเน้นหลักการมีปฏิสัมพันธ์ ได้แก่ การแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ผู้สอนให้ผู้เรียนขยายขอบเขตความรู้ ความเข้าใจ และมุมมองที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคน โดยอาศัยเทคนิคการสอนแบบกระบวนการกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือ เกมประกอบบทเรียน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดกับบุคคลอื่น ๆ ในกลุ่มย่อย และมีการตอบโต้ การยอมรับ การให้ข้อมูลป้อนกลับกันในกลุ่มใหญ่ทั้งชั้นเรียน

3) หลักการเรียนรู้กระบวนการ (Process Learning) ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบซิปปา ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ การสืบค้นจากแหล่งเรียนรู้ ฝึกกระบวนการคิดการเปรียบเทียบ การพิสูจน์ โดยใช้การตั้งคำถามที่ท้าทายความคิด กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความขัดแย้งทางความคิดและแสวงหาข้อมูลอย่างมีความหมาย

4) หลักการเคลื่อนไหวทางร่างกาย (Physical Participation) เป็นการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติหรือการกระทำต่าง ๆ ซึ่งตอบสนองต่อทฤษฎีการรับรู้และความพร้อมในการเรียนรู้ การให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเคลื่อนไหวร่างกาย ช่วยให้ประสาทการรับรู้ของผู้เรียนตื่นตัวพร้อมที่จะรับข้อมูลและการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ได้เคลื่อนไหว เคลื่อนที่ เพื่อให้มีความกระตือรือร้น ความสนุกสนาน นำไปสู่การเรียนรู้ที่มีความหมายเห็นประโยชน์จากการเรียน

5) หลักการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ (Application) ผู้สอนให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้มาไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาที่หลากหลาย และนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งหลักการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ ทำให้ผู้เรียนเพิ่มความชำนาญ ความเข้าใจ และความสามารถในการแก้ปัญหา

จากหลักการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบซิปปาข้างต้น สรุปได้ว่าเป็นการออกแบบกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ควบคู่ไปกับการมีส่วนร่วมทั้งทางกาย ทางอารมณ์ ทาง

สังคม และทางสติปัญญา โดยการออกแบบกิจกรรมนั้นต้องมุ่งเน้นไปที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ และมีการจัดการอย่างเป็นระบบและตรงตามจุดมุ่งหมายของกิจกรรมนั้น ๆ

2.2.4 ลักษณะของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

ทิสนา แคมมณี (2542, น. 5-8) ได้กล่าวถึงลักษณะของกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาไว้ดังนี้

1) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมทางด้านร่างกาย อารมณ์ และจิตใจ กิจกรรมการเรียนรู้ควรมีความหลากหลาย ให้โอกาสผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหว (Physical Movement) เป็นระยะตามความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน การเคลื่อนไหวจะกลั่นเนื้อต่าง ๆ ได้แก่

1.1) การเคลื่อนไหวกลั่นเนื้อมัดย่อย (Fine Motor Movement) กิจกรรมการเขียน การฟัง การวาดภาพ การพับกระดาษ การร้อยมาลัย การร้องเพลง เป็นต้น

1.2) การเคลื่อนไหวมัดใหญ่ (Gross Motor Movement) เช่น การย้ายกลุ่ม การลุกนั่ง การกระโดด การเล่นเกมต่าง ๆ การวิ่ง เป็นต้น

การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมในการเรียนรู้ มีความกระตือรือร้นตื่นตัว ivate ความรู้สึกรัก กิจกรรมที่จัดจะต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมทางด้านอารมณ์ของผู้เรียนด้วย

2) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางด้านสติปัญญา และอารมณ์ กิจกรรมการเรียนรู้จะต้องมีลักษณะกระตุ้นและท้าทายความคิด ทำให้ผู้เรียนเกิดความจดจ่อผูกพันกับสิ่งที่คิด ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การเรียนรู้ทางสติปัญญาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.1) การเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาความรู้ (Content of Knowledge) ได้แก่ การเรียนรู้ข้อมูลข้อเท็จจริง และความรู้ต่าง ๆ

2.2) การเรียนรู้ทักษะกระบวนการ (Process Skills) ซึ่งได้แก่ การเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการคิด ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นต้น

3) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทางสังคมและอารมณ์ กิจกรรมจึงควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งประกอบด้วย

3.1) บุคคลแวดล้อม ได้แก่ ครู เพื่อนในห้อง บุคลากร ผู้ปกครอง คนในชุมชน เป็นต้น

3.2) สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และชุมชน

3.3) สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ เช่น สวนสาธารณะ ป่าไม้ สัตว์ต่าง ๆ เป็นต้น

3.4) สิ่งแวดล้อมทางด้านสื่อ เช่น โสตทัศน และเทคโนโลยีต่าง ๆ เช่น หนังสือ ตำราต่าง ๆ วารสาร เกมคอมพิวเตอร์ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

กิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้ง 4 ด้าน สามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านกระบวนการคิดกลั่น-กรอง โดยผู้เรียนเองผู้เรียนเกิดความเข้าใจและจำในสิ่งที่ตนเองเรียนได้เป็นอย่างดีและหากมีการฝึกฝน นำความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ ทำให้ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนความรู้ (Transfer of Learning) ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

จากลักษณะของกิจกรรมข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา คือ การจัดกิจกรรมที่เน้นไปในด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยและพัฒนาการเรียนรู้รอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

2.2.5 บทบาทของครูและผู้เรียนในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแบบชิปปา

ทิสนา แคมมณี (2542, น. 13-16) กล่าวว่าไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไม่สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ หากครูและผู้เรียนไม่เปลี่ยนบทบาทของตน โดยบทบาทของครูและผู้เรียนตามแนวการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา มีดังนี้

บทบาทครู

1) การเตรียมการสอน

1.1) ศึกษาแนวคิดและวิเคราะห์เรื่องที่จะสอนให้เข้าใจ

1.2) ศึกษาแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

1.3) วางแผนการสอน

(1) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้

(2) วิเคราะห์เนื้อหาและความคิดรวบยอด และกำหนดรายละเอียดให้

ชัดเจน

(3) กำหนดวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

(4) จัดเตรียม

- 1) สื่อ วัสดุ การเรียนการสอนให้เพียงพอสำหรับผู้เรียน
- 2) เอกสาร หนังสือ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน
- 3) ติดต่อแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งอาจเป็นบุคคล สถานที่ หรือ วัสดุต่าง ๆ และศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม
- 4) เครื่องมือการประเมินผลการเรียนรู้
- 5) ห้องเรียนหรือสถานที่เพื่อจัดการเรียนการสอน

2) การสอน

- 2.1) สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี
- 2.2) กระตุ้นผู้เรียนให้สนใจในการร่วมกิจกรรม
- 2.3) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่ได้เตรียมไว้ โดยอาจมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับผู้เรียน และสถานการณ์จริง
- (1) ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ แก้ปัญหาที่เกิดขึ้น
- (2) อำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้
- (3) กระตุ้นผู้เรียนให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่
- (4) สังเกต บันทึกพฤติกรรมกระบวนการการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งเหตุการณ์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม
- (5) ให้คำแนะนำและข้อมูลต่าง ๆ แก่ผู้เรียนตามความจำเป็น
- (6) บันทึกปัญหา และข้อขัดข้องต่าง ๆ ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน

3) การประเมินผล

- 3.1) เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงานของผู้เรียน
- 3.2) ประเมินผลงานการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

บทบาทของผู้เรียน

เมื่อครูปรับเปลี่ยนกิจกรรมการเรียนรู้ และพฤติกรรมการสอนของตนแล้วตัวผู้เรียนเองก็มีความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองด้วย การเรียนการสอนจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ โดยทั่วไปแล้วผู้เรียนมีบทบาทสำคัญ ดังนี้

- 1) ทบทวนความรู้เดิม และมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

2) ศึกษาหรือลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการกลั่นกรอง แยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง

3) สรุปและจัดระเบียบความรู้ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อช่วยให้การเรียนรู้คงทน และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้สะดวก

4) นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต การประยุกต์ใช้ช่วยต่อยอดทำความเข้าใจ และสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน และยังช่วยให้เกิดการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมอีกด้วย

ในการดำเนินบทบาททั้งสี่นั้น ผู้เรียนต้องแสดงพฤติกรรมที่จำเป็นในการเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่น ดังนี้

- 1) เข้าร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น
- 2) ให้ความร่วมมือ และรับผิดชอบในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น แสวงหาความรู้ การศึกษาข้อมูลและการสรุป เป็นต้น
- 3) รับฟัง พิจารณา และยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น
- 4) ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ ปฏิสัมพันธ์ ได้ตอบ ถัดค้าน สนับสนุน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และความรู้สึกร่วมกับผู้อื่น
- 5) แสดงความสามารถของตน และยอมรับความสามารถของผู้อื่น
- 6) ตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ
- 7) เรียนรู้จากกลุ่ม และช่วยให้กลุ่มเกิดการเรียนรู้

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543, น. 30-33) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูผู้สอนที่สนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ไว้ดังนี้

1) ผู้สอนต้องเปลี่ยนกระบวนทัศน์เกี่ยวกับการเรียนรู้ใหม่ ว่าผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ มีวิธีแตกต่างกัน และใช้เวลาไม่เท่ากันที่จะพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของตนเองให้เติบโตตามศักยภาพ

2) ผู้สอนต้องก้าวทันการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นใหม่ตลอดเวลา การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้จะต้องกระตุ้นให้ผู้เรียนค้นพบความรู้ด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ การเรียนรู้ตามสภาพจริง

3) การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้กระทำ ผู้สอนจะต้องมีการวางแผนการเรียนการสอน และออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนสร้างความรู้ ซึ่งเป็นการเรียนรู้แนวใหม่ที่เชื่อว่าสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นด้วยตนเอง สามารถปรับปรุงให้ดีขึ้นไปได้เรื่อย ๆ โดยอาศัยโครงสร้างความรู้ภายในของตนเอง

กับการเรียนรู้ข้อมูลต่าง ๆ รอบตัวผู้เรียน ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิทธิของผู้เรียนที่จะเรียนรู้ และกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้หน้าที่การเรียนรู้

4) เน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหา กระบวนการเรียนรู้ที่มาจากผู้เรียนจะมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน โดยเน้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่เน้นคุณภาพของการจำ แต่เป็นศักยภาพของความใส่ใจและแรงผลักดัน ของแต่ละบุคคล พื้นฐานของผู้เรียนจะพัฒนาไปสู่คุณธรรมและจริยธรรม กระบวนการเรียนรู้ได้แก่

กระตุ้นความรู้เดิมของผู้เรียน

ให้ผู้เรียนได้รับความรู้ใหม่โดยการแสวงหา รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

ให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ หาความเข้าใจข้อมูลโดยใช้ทักษะ กระบวนการต่าง ๆ

ให้ผู้เรียนสรุปความรู้ที่ได้ด้วยตนเองและแสดงออกถึงสิ่งที่ค้นพบด้วย วิธีการต่าง ๆ

การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถทำงานได้สำเร็จภายใต้การแนะนำ ช่วยเหลือจากผู้สอน ผู้เรียนจะทำกิจกรรมเพิ่มเติมจากกิจกรรมการเรียนรู้ ที่หลากหลายที่ตนเองสนใจ บทบาทผู้สอน ได้แก่ คอยสังเกต สนับสนุน สร้างบรรยากาศ

5) พัฒนาผู้เรียนแบบองค์รวมเนื่องจากธรรมชาติของผู้เรียนมีศักยภาพที่หลากหลายและซับซ้อน

6) กิจกรรมการเรียนรู้เป็นโครงสร้างแบบเปิดมีความยืดหยุ่น หลากหลาย ผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการคิด ทักษะกระบวนการ ทักษะการจัดการและทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งทักษะเหล่านี้จะหลอมรวมเป็นทักษะชีวิตของผู้เรียนต่อไป

7) การประเมินในขณะที่มีการเรียนการสอน เป็นการประเมินที่เป็นธรรมชาติ สอดคล้องกับความเป็นจริงซึ่งเป็นการประเมินที่ทำ ไม่ได้ง่ายถ้าผู้สอนไม่เข้าใจกระบวนการ เรียนรู้ต่อการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนเพราะการเรียนรู้ยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่องขณะที่มีการประเมินเกิดขึ้น จึงต้องประเมินตามสภาพจริง

ชนาธิป พรกุล (2545, น. 151-153) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ไว้ดังนี้

บทบาทผู้สอน

1) เตรียมการสอน

ศึกษาหาความรู้จากหลายแหล่ง และวิเคราะห์เรื่องที่จะสอน

วางแผนการสอนโดยกำหนดวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน เลือกเนื้อหาออกแบบกิจกรรม ตามหลักชีปโป และกำหนดวิธีประเมินผลการเรียนรู้

จัดเตรียมสื่อการจัดการเรียนรู้ เอกสาร หนังสือ หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับ ผู้เรียน เครื่องมือประเมินผล และจัดห้องเรียนได้เหมาะสมกับกิจกรรม

2) การสอน

สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจร่วมทำกิจกรรม

จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนที่เตรียมไว้

ดูแลให้ผู้เรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ แนะนำหรือแก้ปัญหาตามความจำเป็น

สังเกตและบันทึกพฤติกรรม และกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน

ให้ความคิดเห็น เพิ่มเติมข้อมูล และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน

3) การประเมินผล

เก็บรวบรวมผลงานและประเมินผลงาน

ประเมินผลการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน

บทบาทของผู้เรียน

1) ทบทวนความรู้เดิม และมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูล ข้อเท็จจริงความคิดเห็นหรือ ประสบการณ์ต่าง ๆ จากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย

2) ศึกษาหรือลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ ใช้ความคิดในการกลั่นกรองแยกแยะ วิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และสร้างความหมายให้แก่ตนเอง

3) สรุปและจัดระบบระเบียบความรู้ที่ได้สรรค์สร้างขึ้น เพื่อช่วยได้การเรียนรู้เกิด ความคงทน และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้สะดวก

4) นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิต การประยุกต์ใช้ช่วยตอกย้ำความเข้าใจ และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน และยังช่วยก่อให้เกิดการเรียนรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมอีกด้วย

จากบทบาทของครูและผู้เรียนที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า บทบาทของครูต้องมีการเตรียมตัวที่ดีทั้งในด้านความรู้ การเตรียมการสอน การวัดและประเมินผล อีกทั้งยังต้องกระตุ้นให้นักเรียนมีความพร้อมด้วยเช่นกัน การสอนจึงจะเกิดประสิทธิภาพขึ้นได้ ในส่วนของบทบาทของผู้เรียน ก็จำเป็นที่จะต้องให้ความร่วมมือ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง รับฟังผู้อื่น เพื่อให้ตนเกิดการ

เรียนรู้อย่างเต็มที่ เมื่อครูและผู้เรียนปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ของตนแล้ว การเรียนการสอนจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.3 การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

ทิศนา ขัมมณี (2542, น. 2) กล่าวถึงหลักการการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญว่ามาจากแนวคิดของนักการศึกษา John Dewey ซึ่งเป็นผู้คิดค้นในเรื่องของการจัดการเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by doing) การจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียนเป็นคนลงมือปฏิบัติได้เปลี่ยนแปลงบทบาททางการเรียนรู้ของผู้เรียนจากเดิมที่เป็นผู้รับมาเป็นผู้เรียนและเปลี่ยนบทบาทของครูจากผู้สอนหรือผู้ถ่ายทอดข้อมูลความรู้มาเป็นผู้จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยการเปลี่ยนแปลงบทบาทนี้ทำให้การเรียนรู้เปลี่ยนไปให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าผู้สอนผู้เรียนจึงเป็นบุคคลสำคัญที่สุดของการเรียนรู้ โดยตัวบ่งชี้ของการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีดังนี้

1) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้ อย่างตื่นตัวทางกาย กล่าวคือ ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวร่างกาย ทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้ร่างกาย หรือประสาทการรับรู้ตื่นตัวพร้อมที่จะเรียนรู้

2) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้ อย่างตื่นตัวทางสติปัญญา คือ ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทางสติปัญญา หรือทางสมอง ได้คิด ได้ทำ โดยใช้ความคิดและสติปัญญาของตนสร้างความหมายเข้าใจในสิ่งที่ตนเรียนรู้

3) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้ อย่างตื่นตัวทางอารมณ์ คือ ผู้เรียนได้มีการเคลื่อนไหวทางอารมณ์หรือความรู้สึก กิจกรรมการเรียนรู้มีส่วนทำให้ผู้เรียนตื่นตัวหรือกล่าวง่าย ๆ คือ เกิดอารมณ์ ความรู้สึก ๆ ซึ่งจะช่วยให้ความรู้ที่มีความหมายต่อตนเองมากขึ้น

4) ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้ อย่างตื่นตัวทางสังคม คือ ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น และสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เกิดการตื่นตัวทางสังคม อันจะเป็นปัจจัยช่วยให้สามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

5) บทบาทการมีส่วนร่วมในกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้านของผู้เรียนมีมากกว่าผู้สอน

6) จำนวนของผู้เรียนที่มีส่วนในกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้อย่างตื่นตัว โดยในข้อนี้จำเป็นต้องอาศัยตัวบ่งชี้ด้วย เนื่องจากสภาพการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไปเป็นมีลักษณะชั้นเรียนที่มีผู้เรียนจำนวนมาก หากชั้นเรียนจำนวน 30 คน แต่ผู้เรียนที่มีความตื่นตัวในการเรียนมีแค่ 5 คน ก็ไม่สามารถนับได้ว่าการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียนนั้น ๆ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

พรพิมล พารายณ์ (2555, น. 8) ได้สรุปไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงจากการที่นักเรียนมีส่วนร่วมอย่างเต็มตัวทั้งทางร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญาในแต่ละกิจกรรมของการจัดการเรียนรู้ โดยเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ครูจัดให้ ดังนั้นบทบาทในการเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีค่อนข้างมากกว่าครู แต่ไม่ได้หมายความว่าครูจะลดบทบาทของตัวเองลงไปแต่ในทางกลับกันครูยังต้องมีบทบาทมากขึ้นในการเตรียมแหล่งเรียนรู้ให้กับนักเรียน พร้อมทั้งคอยแนะนำสิ่งต่าง ๆ ให้นักเรียนทำกิจกรรม โดยนักเรียนที่จะเรียนด้วยวิธีนี้ได้ควรเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบสูง และเป็นผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเต็มตัว

อรจรัส อันชำนาญ (2556, น. 15) ได้สรุปไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ จากการลงมือปฏิบัติจริง สามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยมีครูคอยให้คำแนะนำ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2552, น. 8-9) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไว้ว่า การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญคือการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับ ผู้เรียนมากที่สุด วิธีดำเนินการ คือให้เสรีภาพแก่ผู้เรียนในการบรรลุเป็นผู้มีปัญญา ด้วยการเรียนรู้ ด้วยตนเอง โดยผ่านประสบการณ์ตรง เช่น ประสบการณ์ในการแก้ปัญหา การเรียนการสอน ต้องมีการพัฒนาและกระตุ้นสติปัญญาให้มีความสามารถในการใช้เหตุผล รู้จักคิดวิเคราะห์ และ ใช้ศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่ สามารถปรับตนให้ประสานกับสภาพแวดล้อม ทั้งที่เป็นมนุษย์ ธรรมชาติ และความเจริญทางเทคโนโลยี เป็นการศึกษาที่พัฒนาคนให้มีชีวิตครบ 4 ด้าน คือ ภาวดีกาย หมายถึง กายที่เจริญแล้วหรือพัฒนาแล้ว มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางกาย ใคอย่างดี ภาวดีศีล หมายถึง มีศีลที่เจริญแล้วหรือพัฒนาแล้ว มีพฤติกรรมทางสังคมที่พัฒนาแล้ว ดำรงอยู่ในวินัย ก่อสันติสุข ภาวดีจิต หมายถึง มีจิตใจที่เจริญแล้วหรือพัฒนาแล้ว สมบูรณ์ด้วย คุณภาพจิต สมรรถภาพจิต และสุขภาพจิต และ ภาวดีปัญญา หมายถึง มีปัญญาที่เจริญแล้ว หรือ พัฒนาแล้ว มีปัญญาที่เป็นอิสระจากการครอบงำของกิเลส รู้เข้าใจ และเห็นสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง รู้เท่าทัน จนมีความเป็นอิสระโดยสมบูรณ์ โดยมีเทคนิคและวิธีการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1) การวิเคราะห์ผู้เรียน การรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม ช่วยให้ครูผู้สอนมีข้อมูลที่สำคัญในการออกแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสม หลักการวิเคราะห์ผู้เรียนควรคำนึงถึง

องค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ คือธรรมชาติของผู้เรียน ประสบการณ์ และพื้นฐานความรู้เดิม วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียน

2) การใช้จิตวิทยาการเรียนรู้ และการบูรณาการคุณธรรม ค่านิยมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3) การวิเคราะห์หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเชื่อมโยงกับการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ในสถานศึกษา

4) การออกแบบการเรียนรู้ตามสภาพจริงให้สอดคล้องกับมาตรฐานหลักสูตรและเชื่อมโยง บูรณาการระหว่างกลุ่มวิชาโดยใช้ผลการเรียนรู้ที่กำหนดเป็นหลัก และใช้กระบวนการวิจัยเป็นส่วนหนึ่ง ของการจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน

5) การออกแบบการวัดและประเมินผลตามสภาพจริงโดยใช้เครื่องมือวัดที่หลากหลาย เพื่อสะท้อนภาพได้ชัดเจนและแน่นอนว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ อย่างไร ทำให้ได้ข้อมูลของผู้เรียนรอบด้านที่สอดคล้องกับความเป็นจริง เพื่อประกอบการตัดสินใจตัดสินผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้ (2546, น. 19-20) ได้ให้สรุปความหมายของการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญไว้เป็น 5 ประเด็น ดังนี้

1) การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การกำหนดจุดหมาย สาระ กิจกรรม แหล่งการเรียนรู้ สื่อการเรียน และการวัดประเมินผล ที่มุ่งพัฒนา “คน” และ “ชีวิต” ให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้เต็มตามความสามารถ สอดคล้องกับความถนัด ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียน

2) กิจกรรมการเรียนรู้ คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สัมผัสและสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นเพื่อนมนุษย์ ธรรมชาติ และเทคโนโลยี ผู้เรียนได้ค้นคว้าทดลองฝึกปฏิบัติ แลกเปลี่ยนเรียนรู้จนค้นพบสาระสำคัญของบทเรียน ได้ฝึกวิธีคิดวิเคราะห์ สร้างสรรค์จินตนาการ และสามารถแสดงออกได้ชัดเจนมีเหตุผล

3) ครูมีบทบาทปลูกเร้าและเสริมแรงศิษย์ในทุกกิจกรรมให้ค้นพบคำตอบและแก้ปัญหาด้วยตนเอง รวมทั้งการร่วมทำงานเป็นกลุ่ม จัดกิจกรรมปลูกฝังคุณธรรม ความมีวินัย รับผิดชอบในการทำงาน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกการประเมินและปรับปรุงตนเอง ยอมรับผู้อื่น สร้างจิตสำนึกในการเป็นพลเมืองและเป็นพลโลก

4) การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ทุกที่ ทุกเวลา เกิดขึ้นได้ในหลายระดับ ทั้งในตัวผู้เรียน ในห้องเรียน และนอกเหนือไปจากห้องเรียนที่ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม ดังนี้

ระดับผู้เรียน

เป็นกระบวนการการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม และวิธีการเรียนรู้ ได้คิดเอง ได้ปฏิบัติเอง ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งร่วมประเมินผลการพัฒนาการเรียนรู้ตามศักยภาพ ความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของแต่ละคน

ระดับห้องเรียน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่

ผู้เรียน

ได้คิดเอง ทำเอง ปฏิบัติเอง และสร้างความรู้ด้วยตนเองในเรื่องที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิต จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

มีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมาย กิจกรรม และวิธีการเรียนรู้สามารถเรียนรู้ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข

มีส่วนร่วมในการประเมินผลการพัฒนาการเรียนรู้

ครู

เป็นผู้วางแผนชั้นต้น ทั้งเนื้อหาและวิธีการแก่ผู้เรียน จัดบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนรู้ และช่วยชี้แนะแนวทางการแสวงหาความรู้ที่ถูกต้องเป็นรายบุคคล

ระดับนอกเหนือห้องเรียน

เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงศักยภาพและความต้องการของผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตในครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่น รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอนทุกขั้นตอน

จากหลักการที่กล่าวไว้ข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติ ทบทวน และการมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมใด ๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยเกิดขึ้นได้จากการจัดเตรียมเป็นอย่างดีของครู ซึ่งสิ่งที่ครูจัดเตรียมมานั้นจะต้องครอบคลุมกระบวนการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้านของผู้เรียน และเจาะจงให้นักเรียนลงมือทำด้วยตัวเองโดยครูจะต้องเป็นผู้ควบคุม ดูแล และให้คำปรึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวนักเรียนเองก็ต้องมีความตื่นตัวต่อการเรียนรู้ควบคู่กันไปด้วยจึงจะสำเร็จกระบวนการได้

2.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือความสามารถของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ โดยมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

กู๊ด (Good, 1973, p. 6) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง การเข้าถึงความรู้สึกรู้สึกหรือพัฒนาทักษะทางการเรียนซึ่งปกติจะพิจารณาจากคะแนนสอบ การฝึกอบรม หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ครูมอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

อายเซนค์, อาร์โนล, และ ไมลีย์ (Eysenck, Arnold, & Meili 1972, p. 16) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลสำเร็จที่ได้จากการเรียนที่อาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล ซึ่งตัวบ่งชี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการสอบก็ได้

สุพัชชา ประเสริฐ (2552 ,น .36) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถ หรือความสำเร็จของนักเรียนอันเป็นผลที่เกิดจากการเรียนการสอนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่สามารถวัดได้จากด้านต่าง ๆ คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ ทักษะ กระบวนการ และการนำไปใช้ประโยชน์ และสามารถวัดได้โดยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ (2552 ,น. 29) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของบุคคลที่พัฒนามาจากการเรียนการสอน การฝึกฝน สามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีต่าง ๆ

พระสุทธิพงษ์ สนสุวรรณ (2552 ,น. 50) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งหลังจากได้รับการสอนแล้ว ซึ่งจะสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบอย่างใดอย่างหนึ่ง

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความรู้ที่ผู้เรียนได้รับหลังจากได้รับการเรียน การฝึกฝน หรือการเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ เหมือนเป็นผลหลังจากการได้รับการเรียนรู้ โดยสามารถวัดได้ด้วย บททดสอบผลสัมฤทธิ์ที่มีความน่าเชื่อถือและวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ในด้านต่าง ๆ

2.4.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ศิริลักษณ์ สุภาจรูญ (2551, น. 53) ได้ให้ความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการสร้างเครื่องมือในรูปแบบของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เพื่อใช้วัดความพัฒนาของผู้เรียน 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความจำ ด้านความรู้ลึก และด้านทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการ วัดสมรรถภาพทางสมอง ความสามารถที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของนักเรียน อีกทั้งยังเป็นการวัดความรู้ของนักเรียนเพื่อสอนซ่อมเสริม หรือเป็นการดูความพร้อมของผู้เรียนที่จะเรียนเนื้อหาในบทเรียนต่อไป

ศศิธร แม้นสงวน (2556, น. 261) ได้กล่าวถึงประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ มี 2 ประเภท ดังนี้

1) แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น มุ่งใช้วัดผลผู้เรียนเฉพาะกลุ่มผู้สอน มีลักษณะเป็นแบบทดสอบข้อเขียน (Teacher Made Test)

แบบทดสอบอัตนัย (Subjective Test) แบบทดสอบที่กำหนดปัญหาแล้วให้ผู้เรียนแสดงคำตอบโดยการเขียนแสดงความรู้ความคิดเจตคติได้อย่างเต็มที่

แบบทดสอบปรนัย (Objective Test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดให้เขียนตอบสั้น ๆ เป็นแบบทดสอบถูกผิด

แบบทดสอบเติมคำสั้น ๆ แบบจับคู่แบบเลือกตอบ

2) แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึงแบบทดสอบที่มุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนทั่วไป ซึ่งสร้างโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการคิดวิเคราะห์ ปรับปรุงจนมีคุณภาพ มาตรฐาน (Standardize Test)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 24) ได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ว่า การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนต้องอยู่บนหลักการพื้นฐานสองประการคือ การประเมินเพื่อพัฒนาผู้เรียนและเพื่อตัดสินผลการเรียน ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการพัฒนา

และประเมินตามตัวชี้วัดเพื่อให้บรรลุตาม มาตรฐานการเรียนรู้ สะท้อนสมรรถนะสำคัญ และ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนซึ่งเป็นเป้าหมาย หลักในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ใน ทุกระดับไม่ว่าจะเป็นระดับชั้นเรียน ระดับสถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ การ วัดและประเมินผลการเรียนรู้ เป็นกระบวนการพัฒนา คุณภาพผู้เรียนโดยใช้ผลการประเมินเป็น ข้อมูลและสารสนเทศที่แสดงพัฒนาการ ความก้าวหน้า และ ความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิด การพัฒนาและเรียนรู้อย่างเต็มตาม ศักยภาพ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ระดับ สถานศึกษา ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับชาติ

สรุปได้ว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ การใช้แบบทดสอบในรูปแบบใดรูปแบบ หนึ่งเพื่อวัดผลจากการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้รับ โดยแบบทดสอบจะต้องตรงตามวัตถุประสงค์ของ ผู้สร้าง ซึ่งผู้ที่นำแบบทดสอบไปใช้จะต้องรู้ถึงความสามารถของผู้เรียนในขณะนั้นว่าเหมาะสม หรือไม่

2.5 เจตคติ

2.5.1 ความหมายของเจตคติ

เจตคติ มีความหมายตามศัพท์ทางราชการที่ตรงกับคำว่า Attitude ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมา จากภาษาละตินว่า แอปตุส (Aptus) แปลว่า ความเหมาะสมหรือปรับปรุง เจตคติมีความหมาย เหมือนกับคำว่า ทศนคติ ละ เจตณคติ มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านให้ความหมายของ เจตคติ ดังนี้

ทิพวัลย์ สาริกา (2553, น. 56) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับเจตคติไว้ว่า เจตคติ คือแบบวัด ความรู้สึกและอารมณ์ของนักเรียนที่มีผลมาจากประสบการณ์เรียนรู้ ตามสภาพของจิตใจ จนเกิด ความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งอาจจะแสดงออกมาได้ทั้งด้านบวกและด้านลบ

วารงคณา บุญครอบ (2553, น. 77) ได้สรุปความหมายของเจตคติว่าเป็นความรู้สึก ความ คิดเห็นหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหลังจากได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ที่จะช่วย

กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทางหนึ่ง เช่น สนับสนุนต่อต้าน เป็นต้น

อำภา เวฬุวนารักษ์ (2553, น. 61) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติเป็นความรู้สึกนึกคิด และความคิดเห็น ความเชื่อหรือความศรัทธาของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากประสบการณ์ การเรียนรู้สำหรับสิ่งนั้นและความรู้สึกเป็นตัวกำหนดให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมออกมาในเชิงบวกหรือลบต่อสิ่งนั้นทางใดทางหนึ่ง

อนาสเตซี (Anastasi, 1976, p. 552) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติหมายถึงความโน้มเอียงที่แสดงในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้า สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น กลุ่มชน ประเพณี หรือสถาบันต่าง ๆ

กู๊ด (Good, 1973, p. 49) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติหมายถึง ความเอนเอียงหรือความชอบของบุคคลที่แสดงผลเฉพาะไปสู่วัตถุ สิ่งของ สถานการณ์หรือคุณค่าตามปกติซึ่งประกอบไปด้วยความรู้สึกและอารมณ์

จากความหมายของเจตคติที่นักการศึกษาและนักจิตวิทยากล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติคือ ความคิดเห็นในจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ หรือสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา อาจจะเป็นได้ทั้งด้านบวกและด้านลบ

2.5.2 องค์ประกอบของเจตคติ

มีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่านให้การสนับสนุนว่า องค์ประกอบของเจตคตินั้นแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม (McGuire, 1969, pp. 155-156; Triandis, 1971, pp. 6-7) มีรายละเอียดดังนี้

1) องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) คือความรู้ความเข้าใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความเข้าใจเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการคิด การรับรู้ หรือวินิจฉัยข้อมูลต่าง ๆ ทำให้ส่งผลต่อเจตคติและสามารถจำแนกได้ว่าตนชอบหรือไม่ชอบสิ่งใด

2) องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) คือการแสดงออกทางอารมณ์ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ความโกรธ ความพอใจ ความรัก เป็นต้น

3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) คือ ความพร้อม หรือ โน้มเอียงที่บุคคลจะปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นการสนับสนุนหรือคัดค้าน โดยการแสดงออก ในรูปพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น การยอมรับ การปฏิเสธ หรือ เฉย ๆ

พริตต์ โปรย ลำโรงทอง (2554, น. 31.) ได้กล่าวไว้ว่าการที่บุคคลใดจะเกิดเจตคติต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่งไม่ว่าจะทางบวก หรือ ทางลบ บุคคลนั้นจะต้องผสมผสานคุณลักษณะย่อย ๆ หลายอย่าง เช่นการ รับรู้ ความซาบซึ้ง การประเมินค่า ความสนใจ คุณลักษณะเหล่านี้จะรวมตัวกันเป็นความรู้สึกและเจต คติของบุคคลนั้น ๆ แต่ถึงอย่างไรองค์ประกอบของเจตคติของคนเราจะเกิดขึ้นได้นั้นมีอยู่ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1) ความรู้ บุคคลใดจะมีเจตคติต่อสิ่งใดได้บุคคลนั้นต้องมีความรู้ ความเข้าใจสิ่ง นั้นก่อน เพื่อใช้เป็นรายละเอียดสำหรับให้เหตุผลในการที่จะสรุปเป็นความเชื่อต่อไป

2) ความรู้สึก เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มี ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหลังจากรู้และเข้าใจสิ่งนั้นแล้ว กล่าวคือเมื่อบุคคลใดรู้และเข้าใจเรื่องใด จะสรุปเป็น ความเห็นในรูปแบบการประเมินผลว่าสิ่งนั้นเป็นที่พอใจหรือไม่ สำคัญหรือไม่ ดีหรือเลว ซึ่งเท่ากับ เกิดอารมณ์หรือความรู้สึกต่อสิ่ง ๆ นั้น

3) ความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติ เป็นองค์ประกอบสุดท้ายที่รวมตัวมาจากความรู้ และความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จนทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งนั้น ในทิศทางที่สนับสนุน หรือขัดแย้ง

จากการให้องค์ประกอบของเจตคติจากนักการศึกษาและนักจิตวิทยาข้างต้นแล้วสามารถ สรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติ แบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ ความรู้ ความรู้สึก และ พฤติกรรม

2.5.3 การวัดเจตคติ

เจตคติ เป็นเรื่องที่วัดได้ยากเนื่องจากเกิดจากความรู้สึกและอารมณ์ของบุคคลนั้น ๆ ทำให้ ผู้ตอบต้องประเมินความรู้สึกตนเองว่า รู้สึกพอใจ รู้สึกไม่พอใจ หรือมองเห็นสิ่ง ๆ นั้นเป็นอย่างไร บ้าง และมากน้อยเพียงใด โดยมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาให้ความหมาย ไว้ดังนี้

ไพศาล หวังพานิช (2526, น. 147-148) ได้สรุปเกี่ยวกับการวัดเจตคติ ไว้ว่า การวัดเจตคติ เป็นเรื่องที่ยากพอสมควร เพราะเป็นการวัดคุณลักษณะภายในของบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องกับอารมณ์ และความรู้ รวมถึงลักษณะทางจิตใจ และคุณลักษณะเหล่านั้นสามารถแปรเปลี่ยนได้ง่าย แต่อย่างไร ก็สามารถวัดเจตคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้โดยอาศัยหลักสำคัญ ดังนี้

1) การยอมรับข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) เกี่ยวกับการวัดเจตคติ คือ

1.1) ความคิดเห็น ความรู้สึกหรือเจตคติของบุคคลนั้น จะคงที่อยู่ช่วงหนึ่ง นั่นคือความรู้สึกนึกคิดของคนเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงหรือผันแปรตลอดเวลา อย่างน้อยจะต้องมี ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่ความรู้สึกของคนเรามีความคงที่ ทำให้สามารถวัดได้

1.2) เจตคติของบุคคลไม่สามารถวัดหรือสังเกตเห็นได้โดยตรง การวัดจะเป็นการวัดทางอ้อม โดยวัดแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกมาหรือประพฤติอยู่เสมอ

1.3) เจตคตินอกจากแสดงออกในรูปทิศทางของความรู้สึกนึกคิด เช่น สนับสนุนหรือคัดค้าน ยังมีขนาดหรือปริมาณของความคิด ความรู้สึกนั้นอีกด้วย ดังนั้นในการวัดเจตคติ นอกจากจะทำให้ทราบลักษณะหรือทิศทางแล้ว ยังสามารถบอกระดับความมากน้อยหรือความ เข้มข้นของเจตคติได้ด้วย

2) การวัดเจตคติด้วยวิธีใดก็ตาม จะต้องมีส่วนประกอบ 3 อย่าง คือตัวบุคคลที่จะ ถูกวัด มีสิ่งเร้าการกระทำ เช่น เรื่องราวที่บุคคลแสดงเจตคติตอบสนอง และสุดท้ายต้องมีการ ตอบสนองซึ่งจะออกมาในระดับสูง ต่ำ มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

3) สิ่งเร้าที่จะนำไปใช้เร้าที่นิยมคือข้อความเจตคติ (Attitude Statements) ซึ่งเป็นสิ่งเร้าทางภาษาที่ใช้อธิบายคุณค่า คุณลักษณะของสิ่งนั้น เพื่อให้บุคคลตอบสนองออกมาเป็น ระดับความรู้สึก เช่น มาก ปานกลาง น้อย เป็นต้น

4) การวัดเจตคติต้องคำนึงถึงความเที่ยงตรง (Validity) ของการวัดเป็นพิเศษ ต้องพยายามใช้ผลของการวัดที่ได้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของบุคคล

นุชจรี วงศ์ไพ (2553, น. 10) ได้แบ่งการวัดเจตคติออกเป็นสามแบบ ดังนี้

1) การสังเกต เป็นการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล เช่น สังเกตพฤติกรรมของ คนที่ไม่ส่งงานเมื่อครูสั่ง เมื่อถึงเวลาที่จะนั่งคุยกับเพื่อน อาจสรุปได้ว่ามีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชานั้นๆ

2) การตอบแบบสอบถาม การวัดเจตคตินอกจากใช้วิธีสังเกตแล้ว อาจใช้วิธีให้ ตอบแบบสอบถามก็ได้ ซึ่งแบบสอบถามมีหลายแบบ เช่น แบบสอบถามของ Likert แบบสอบถาม ของ Gutman แบบสอบถาม Thurstone

3) การสัมภาษณ์ การวัดเจตคติวิธีนี้เป็นการสัมภาษณ์และสนทนากัน การสัมภาษณ์และการสนทนาที่ดีย่อจะช่วยให้มองเห็นเจตคติของกลุ่มสนทนาได้

เอ็ดเวิร์ด (Edward, 1967, pp. 3 – 16) ได้นำเสนอวิธีการวัดเจตคติสรุปได้ดังนี้

- 1) การสัมภาษณ์หรือการซักถามโดยตรง วิธีนี้เป็นวิธีที่ง่ายและเข้าใจได้มากที่สุด ผู้ถามจะได้ทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ผู้ตอบอาจบิดเบือนคำตอบ เพราะอาจมีความเกรงกลัวต่อการแสดงความคิดเห็น แต่สามารถแก้ไขได้โดยการสร้างบรรยากาศให้ผู้ตอบรู้สึกว่ามีอิสระในการตอบ และมั่นใจว่าคำตอบนั้นจะเป็นความลับ
- 2) การสังเกตพฤติกรรม ถ้าต้องการทราบว่าใครมีความคิดหรือรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งใด ให้สังเกตพฤติกรรมของเขาต่อสิ่งนั้น แต่จะไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมของบุคคลได้ทุกคน
- 3) สร้างข้อความที่เป็นข้อคิดเห็นต่อสิ่งเร้าที่ต้องการวัดเจตคติ เครื่องมือที่ใช้วัดเจตคติรูปแบบนี้ เรียกว่า แบบวัดเจตคติ ซึ่งนิยมใช้ในการศึกษาและการวิจัย เพราะสะดวกรวดเร็วในการสรุปค่าเฉลี่ยของเจตคติในบุคคลกลุ่มใหญ่ที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

สรุปได้ว่า การวัดเจตคติ คือการวัดที่ไม่สามารถวัดได้ทั้งหมด เพราะเป็นเรื่องของความคิดและจิตใจของผู้ตอบ ซึ่งไม่มีใครสามารถรู้ถึงความคิดและจิตใจของบุคคลอื่นได้ทั้งหมด แต่สามารถประมาณค่าเจตคติของบุคคลออกมาเป็นตัวเลขจากการให้ตอบแบบสอบถาม หรืออาจใช้การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรม และให้ระดับเจตคติของบุคคลนั้น ๆ ได้

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อมรรัตน์ พจนา (2555) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์และทักษะการเรียนรู้วิชาศิลปะ เรื่องเทคนิคการวาด ภาพสีน้ำโดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระซองสามัคคีวิทยา กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนพระซองสามัคคีวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 จำนวน 1 ห้องเรียน 36 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้เครื่องมือในการวิจัยประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้แบบโมเดลชิปปา 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ 3) แบบประเมินทักษะการวาดภาพสีน้ำ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ผู้วิจัยได้พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าร้อยละ 84.02 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 80 และทักษะการเรียนรู้วิชาศิลปะ เรื่องเทคนิคการวาดภาพสีน้ำ มีค่าร้อยละ 80.44 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70

กิริณา เพชรวารากุล (2556) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อประชาคมอาเซียน จากการสอนโดยใช้รูปแบบซิปปา ในรายวิชา ส23292 อาเซียนศึกษา กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 โรงเรียนพล อำเภพล จังหวัดขอนแก่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 40 คน ใช้เครื่องมือวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชา ส23292 อาเซียนศึกษา จำนวน 14 แผน 2) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 40 ข้อ 3) แบบวัดเจตคติ ผู้วิจัยได้พบว่า นักเรียนร้อยละ 77.50 มีคะแนนจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 33.12 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และ เจตคติของนักเรียนที่มีต่อประชาคมอาเซียน พบว่านักเรียนร้อยละ 81.60 มีเจตคติต่อประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับมาก

คำชาย จันทะหงส์ (2556) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสนธิคำในภาษาลาวโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว กลุ่มเป้าหมายคือนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 ภาควิชาครุภาษาลาววรรณคดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว จำนวน 48 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบซิปปา เรื่องการสนธิคำ จำนวน 6 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 24.48 คิดเป็นร้อยละ 81.60 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ 44 คน คิดเป็นร้อยละ 91.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.57$)

สุนนตรี คำขวา (2556) ได้ทำการวิจัยผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโตนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโตนดพูนผล วิทยา จังหวัดนครราชสีมา ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนย่อความด้วยรูปแบบซิปปา แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนย่อความ และแบบประเมินความรับผิดชอบของนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปามีความสามารถในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความรับผิดชอบหลังจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรียา จำปาทอง (2557) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การเรียนการสอนรูปแบบซิปปา กลุ่มเป้าหมายที่ใช้เป็น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11 คน ซึ่งเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2557 โรงเรียน เจ้าพ่อหลวงอุปถัมภ์ 1 จังหวัดเชียงใหม่ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยแผนการจัดการ เรียนรู้ เรื่องการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ โดยใช้การเรียน การสอนรูปแบบซิปปา จำนวน 8 แผน ใช้เวลา 16 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ พบว่าหลังการใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนการทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยร้อยละ 77.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 65

วิลาวรรณ ปั่นหุ่น (2557) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนรู้และทักษะการคิดขั้นสูง เรื่อง เศรษฐศาสตร์น่ารู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา กลุ่ม ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียน ไทรโยคมนตรีกาญจนาภิเษก ภาค เรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการ เรียนรู้ เรื่อง เศรษฐศาสตร์น่ารู้ 2) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบวัดทักษะการคิดขั้น สูง 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วย รูปแบบซิปปา ผู้วิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ เรื่องเศรษฐศาสตร์น่ารู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ ได้รับการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ทักษะการคิดขั้นสูงมีค่าร้อยละ 75.20 อยู่ในระดับดี ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา เรื่อง เศรษฐศาสตร์น่ารู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ยุพาพร ธรรมจาริก (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องการปฏิบัติการเขียนร้อยกรองโครงสร้างสุภาพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนน้ำเย็นวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 จำนวน 35 คน โรงเรียน น้ำเย็นวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล จำนวน 9 แผน และแผนการ

จัดการเรียนรู้แบบปกติจำนวน 9 แผน 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ (1) แบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ (2) แบบทดสอบท้ายวงจร (3) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู (4) แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ ของนักเรียน (5) แบบสัมภาษณ์นักเรียน (6) แบบบันทึกประจำวันของครู ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรอง โคลงสี่สุภาพ ได้ดีขึ้น การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรองโคลง สี่สุภาพ ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาโมเดล มีคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มัทธมา บรรดาศักดิ์ (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบซิปปา (CIPPA MODEL) บูรณาการกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เรื่องเครื่องปั้นดินเผาชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรีที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนกสณธรเซนต์ปีเตอร์ จังหวัดนนทบุรี จำนวน 1 ห้องเรียน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ และแบบวัดความพึงพอใจของนักเรียน ผลวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบซิปปา บูรณาการกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เรื่องเครื่องปั้นดินเผาชุมชนเกาะเกร็ด มีประสิทธิภาพ 84.50/86.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบซิปปา อยู่ในระดับมากที่สุด

รัตรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนละหานทรายรัชดาภิเษก อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 32 จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอน

ชิปปาโมเดล แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล ผลวิจัยพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ 87.50/87.05 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คำนีประสิทธิผลของการเรียนเท่ากับ 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 หมายความว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น 0.6746 คิดเป็นร้อยละ 67.46 และความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนโมเดลชิปปาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

ทิพย์สุคนธ์ นิลปักข์ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยรูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา (CIPPA model) โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยรูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคิดวิเคราะห์ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา ผลวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 18.71 และ ค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรมเท่ากับ 36.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยเชิงทดลอง ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

- 3.1 รูปแบบการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้จะเป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Research) เป็นการทดลองที่มุ่งเน้นการศึกษาของตัวแปรตาม กล่าวคือมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยการเปรียบเทียบก่อนและหลังทำการทดสอบ โดยใช้รูปแบบ วิจัยกลุ่มเดียววัดสองครั้ง (One Group Pretest-Posttest Design)

วิธีการทดลอง : E O1 X O2

E แทนกลุ่มทดลอง

O1 แทนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre-Test)

X แทนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

O2 แทนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (Post-Test)

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2.1 ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แขนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 21 คน

3.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 กลุ่มที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แขนงวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 15 คน

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) จำนวน 11 แผน ใช้เวลา 33 ชั่วโมง

3.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ

3.3.3 แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนมีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้มาตราส่วนวัดประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert's Scale) จำนวน 10 ข้อ

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4.1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) มีรายละเอียดดังนี้

3.4.1.1 ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีจากหนังสือ เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

3.4.1.2 ศึกษาเนื้อหาและจุดประสงค์ของวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 จาก มคอ. 3 วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ของ วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

3.4.1.3 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ของวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 และจัดเรียงหัวข้อในการจัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 11 แผน ดังนี้ 1) แนะนำรายวิชา เนื้อหา วัตถุประสงค์ แนว

ทางการสอนและการวัดผล 2) แนวทางการผลิตดนตรี และเป้าหมายของการผลิตดนตรีในแง่วิชาชีพ 3) แนวทางการทำงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตดนตรี 4) การบริหารจัดการคนทำงาน และลักษณะโครงการต่างๆ 5) แนวทางการคัดเลือกนักร้องหรือวงดนตรีสำหรับทำโครงการ 6) การบริหารจัดการงบประมาณสำหรับทำโครงการ 7) แนวทางการทำงานกับนักร้อง ศิลปิน นักดนตรี และ Sound Engineer 8) แนวทางการทำ Pre-Production การพัฒนาโครงการ และการทำ Mastering 9) แนวทางการพัฒนาศิลปินและโครงการให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด 10) เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตดนตรี 11) แนวทางการตัดต่อตกแต่งเสียงเพื่อใช้สำหรับโครงการ

3.4.1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ทั้งหมด 11 แผน โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้อยู่ 7 ขั้นตอน คือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นแสดงผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาในการสอนให้ตรงตามจุดประสงค์ของแต่ละแผน

3.4.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ค่าเป็น 1.00

3.4.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้จริง

3.4.2 การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 มีรายละเอียด ดังนี้

3.4.2.1 ศึกษาหนังสือ เอกสาร งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

3.4.2.2 จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 เป็นข้อสอบปรนัย 25 ข้อ มีคำตอบให้เลือก 4 คำตอบ โดยมีคำตอบเดียวที่ถูกต้อง และเป็นแบบทดสอบที่มีเนื้อหาตรงตาม สารการเรียนรู้ของวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

3.4.2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ค่าเป็น 1.00

3.4.2.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ที่ผ่านการปรับปรุงและแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้จริง

3.4.3 แบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

3.4.3.1 ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่อการสร้างแบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ

3.4.3.2 จัดทำแบบสอบถามเจตคติที่ผู้เรียนมีต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) จำนวน 10 ข้อ โดยใช้มาตราส่วนวัดประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert's Scale) ประกอบไปด้วย คำถามเชิงบวก 7 ข้อ คำถามเชิงลบ 3 ข้อ และมีความครอบคลุมองค์ประกอบของเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา โดยมีการให้คะแนนแต่ละข้อดังนี้

คำถามเชิงบวก,ลบ

5,1	คะแนนเมื่อตอบว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4,2	“ เห็นด้วย
3,3	“ ไม่แน่ใจ
2,4	“ ไม่เห็นด้วย
1,5	“ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

3.4.3.3 นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ความชัดเจนของภาษา จากนั้นนำมาหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ค่าเป็น 1.00

3.4.3.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงและแก้ไขแล้วไปทดลองใช้จริง

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.1 นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากคณะศึกษาศาสตร์ไปยังวิทยาลัยคนตรีมหาวิทยาลัยรังสิต เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

3.5.2 ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

3.5.3 จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ที่จัดทำไว้ กับกลุ่มทดลอง ทั้งหมด 11 แผน โดยในแต่ละแผนมีทั้งหมด 7 ขั้นตอน คือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นแสดงผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ โดยทดลองทั้งหมด 11 สัปดาห์ รวมเป็นเวลาทั้งหมด 33 ชม.

3.5.4 ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) และทำแบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) เพื่อดูพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

3.5.5 เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้เพื่อไปหาค่าที่ใช้ในการวัดและประเมินการพัฒนาของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 วิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน และนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นนำคะแนนที่หาค่าเฉลี่ยมาคิดเป็นร้อยละ โดยมีเกณฑ์การประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 – 100	หมายถึงระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยร้อยละ 70 – 79	หมายถึงระดับดี
ค่าเฉลี่ยร้อยละ 60 – 69	หมายถึงระดับพอใช้
ค่าเฉลี่ยร้อยละ 50 – 59	หมายถึงระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ
ค่าเฉลี่ยร้อยละ 0 – 49	หมายถึงระดับต่ำกว่าเกณฑ์

3.6.2 วิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) และนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยมีเกณฑ์การประเมินคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00	แปลความว่า	เกณฑ์ระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50	แปลความว่า	เกณฑ์ระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50	แปลความว่า	เกณฑ์ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50	แปลความว่า	เกณฑ์ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50	แปลความว่า	เกณฑ์ระดับน้อยที่สุด

3.6.3 ทดสอบสมมติฐานด้วยการโดยการหาค่า Wilcoxon Signed Ranks Test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1 สถิติพื้นฐาน

3.7.1.1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) มีสูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, น. 306)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนของนักเรียน

N แทน จำนวนนักเรียน

3.7.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีสูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, น. 308)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N - 1}}$$

$S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x แทน คะแนนของนักเรียน

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียน

3.7.2 สถิติเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ

3.7.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) (พวงรัตน์ วิรัตน์, 2531, น. 121)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

3.7.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.7.3.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้ Wilcoxon Matched Pairs Signed - rank Test หาค่าด้วยโปรแกรม SPSS

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

4.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

4.2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) หลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

4.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์จากนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน ได้ผลลัพธ์ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน

คนที่	คะแนนก่อนเรียน (25)	คะแนนหลังเรียน (25)	ผลต่างก่อนและหลัง เรียน
1	6	7	1
2	7	13	6
3	10	17	7
4	15	18	3
5	14	22	8

ตารางที่ 4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 15 คน (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ผลต่างก่อนและหลังเรียน
	(25)	(25)	
6	12	18	6
7	17	18	1
8	11	18	7
9	9	17	8
10	13	19	6
11	12	17	5
12	9	21	12
13	13	20	7
14	10	20	10
15	15	20	5
ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$)	11.53	17.67	
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	3.09	3.64	
ค่าเฉลี่ยร้อยละ	46.12	70.68	

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักศึกษากลุ่มทดลองจำนวน 15 คน พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) เท่ากับ 11.53 (จากคะแนนเต็ม 25) คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 46.12 เมื่อเทียบคะแนนกับเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.09 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) พบว่า มีค่าเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 17.67 (จากคะแนนเต็ม 25) คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

ละ 70.68 เมื่อเทียบคะแนนกับเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับดี และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.64

ตารางที่ 4.2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model)

ตัวแปร	N	$\bar{x}$	S.D.	P - Value
Pre-test	15	11.53	3.09	0.01
Post-test	15	17.67	3.64	

จากตารางที่ 4.2 สามารถทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

วิเคราะห์สมมติฐานที่ระดับ .05 ว่าผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนของนักศึกษา สูงขึ้นหรือไม่

1) สมมติฐานที่ใช้ในการทดสอบ

H_0 : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังของนักศึกษาไม่แตกต่าง

H_1 : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังของนักศึกษาแตกต่างกัน

2) ทดสอบอันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - rank Test) โดยใช้โปรแกรม SPSS

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน

4.2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) หลังได้รับการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model)

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 10 ข้อ โดยแบ่งเป็นคำถามเชิงบวก 7 ข้อ และ คำถามเชิงลบ 3 ข้อ ทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติ คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ แปลความหมายของระดับคะแนนเฉลี่ย ไว้ดังนี้

ตารางที่ 4.3 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับเจตคติ
1) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้จากการปฏิบัติจริง	4.27	0.70	เห็นด้วย
2) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ช่วยให้งานร่วมกับบุคคลอื่นได้ดีมากขึ้น	4.27	0.59	เห็นด้วย
3) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA สอนให้ข้าพเจ้านำความรู้ที่ได้ในห้องเรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์จริง	4.27	0.46	เห็นด้วย
4) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น	3.93	0.70	เห็นด้วย
5) แผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีรับมือกับปัญหาในบทเรียนได้ดีมากขึ้น	4.00	0.65	เห็นด้วย
6) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบมากขึ้น	4.27	0.70	เห็นด้วย
7) ข้าพเจ้ามีความสุขมากขึ้นเมื่อได้เรียนในรูปแบบจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA	3.87	0.64	เห็นด้วย
รวมเฉลี่ย	4.13	0.63	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.13 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.63 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวกอยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ พบว่านักศึกษากลุ่มทดลอง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ

CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้จากการปฏิบัติจริง, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ช่วยให้ทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ดีมากขึ้น, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA สอนให้ข้าพเจ้านำความรู้ที่ได้ในห้องเรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์จริง, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด อยู่ที่ 4.27 โดยอยู่ในระดับเห็นด้วย และมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อแผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีรับมือกับปัญหาในบทเรียนได้ดีมากขึ้น, แผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น มีค่าเฉลี่ยรองลงมา อยู่ที่ 4.00, 3.93 ตามลำดับ โดยอยู่ในระดับเห็นด้วย

ตารางที่ 4.4 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบ

รายการประเมิน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับเจตคติ
1) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้น้อยกว่าการเรียนการสอนรูปแบบอื่นๆ	3.73	0.70	ไม่แน่ใจ
2) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนวิชา Production Skills 2	4.60	0.50	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3) การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ไม่สามารถเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ของข้าพเจ้าได้	4.27	0.59	ไม่เห็นด้วย
รวมเฉลี่ย	4.20	0.60	ไม่เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบ มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.20 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.60 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย และเมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ พบว่านักศึกษากลุ่มทดลอง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนวิชา Production Skills 2 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 4.60 โดยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ไม่สามารถเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ของข้าพเจ้าได้, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำ

ให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้น้อยกว่าการเรียนการสอนรูปแบบอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ที่ 4.27, 3.73 โดยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย, ไม่แน่ใจ ตามลำดับ

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนและผลการวิจัย ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผล

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) 2) เพื่อศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) โดยมีกลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 แผนกวิชาการผลิตดนตรี วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 15 คน รูปแบบการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ วิจัยกลุ่มเดียววัดสองครั้ง (One Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบไปด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) จำนวน 11 แผน ใช้เวลา 33 ชั่วโมง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 3) แบบสอบถามเจตคติที่ผู้เรียนมีต่อการจัดการเรียนรู้รูปแบบชิปปาหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้มาตราส่วนวัดประมาณค่า

(Rating Scale) 5 ระดับของลิเคอร์ท (Likert's Scale) จำนวน 10 ข้อ ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้ 1) นำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังวิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย 2) ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 3) จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการการเรียนรู้แบบซิปปาที่จัดทำไว้กับกลุ่มทดลอง ทั้งหมด 11 แผน โดยทดลองทั้งหมด 11 สัปดาห์ รวมเป็นเวลาทั้งหมด 33 ชม. 4) ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-Test) และทำแบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาเพื่อดูพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ดังนี้ 1) วิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน และนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) จากนั้นนำคะแนนที่หาค่าเฉลี่ยมาคิดเป็นร้อยละ 2) วิเคราะห์แบบสอบถามเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา และนำมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 3) ทดสอบสมมติฐานโดยใช้อันดับที่มีเครื่องหมายกำกับของวิลคอกซัน (Wilcoxon Matched Pairs Signed - rank Test)

ผลการวิจัยสรุปผลได้ ดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษาที่กำลังศึกษาในวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 11.53 จากคะแนนเต็ม 25 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 46.12 เมื่อเทียบคะแนนกับเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนการจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.09 ผลการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 17.67 จากคะแนนเต็ม 25 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 70.68 เมื่อเทียบคะแนนกับเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังการจัดการเรียน

รู้อยู่ในระดับดี และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 3.64 เมื่อผู้วิจัยได้เปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.01

5.1.2 ผลการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.13 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.63 เมื่อเทียบจากคะแนนการประเมินแบบสอบถามการวัดเจตคติ พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) อยู่ในระดับเห็นด้วย และเมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ พบว่านักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าได้ความรู้จากการปฏิบัติงานจริง, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ช่วยในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้ดีมากขึ้น, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA สอนให้ข้าพเจ้านำความรู้ที่ได้ในห้องเรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์จริง, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด อยู่ที่ 4.27 โดยอยู่ในระดับเห็นด้วย และมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อแผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวิธีรับมือกับปัญหาในบทเรียนได้ดีมากขึ้น, แผนการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้ามีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น มีค่าเฉลี่ยรองลงมา อยู่ที่ 4.00, 3.93 ตามลำดับ โดยอยู่ในระดับเห็นด้วย

พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา(CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบ มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.20 และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) อยู่ที่ 0.60 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย และเมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลอง มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนวิชา Production Skills 2 มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดอยู่ที่ 4.60 โดยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบซิปปาในข้อการจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ไม่สามารถเพิ่มพูนทักษะการเรียนรู้ของข้าพเจ้าได้, การจัดการเรียนรู้แบบ CIPPA ทำให้ข้าพเจ้าได้รับความรู้น้อยกว่าการเรียนการสอนรูปแบบอื่น ๆ มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ที่ 4.27, 3.73 โดยอยู่ในระดับไม่เห็นด้วย, ไม่แน่ใจ ตามลำดับ

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ผู้วิจัยสามารถอภิปรายแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

5.2.1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

ผลการวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 พบว่านักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) มีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 17.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.64 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.09 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องจาก แผนการจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ที่มีทั้งหมด 7 ขั้นตอนคือ ขั้นทบทวนความรู้เดิม ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้ ขั้นแสดงผลงาน และขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ ทำให้ผู้เรียนรู้จักสร้างความรู้ด้วยตนเอง ผ่านการลงมือทำ โดยผู้สอนจัดหาหรือแนะนำแหล่งความรู้ไว้ให้เมื่ออยู่ในขั้นทบทวนความรู้เดิม และ ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่ ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่ตนได้มาในขั้นศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล และผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่มซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้ความรู้ในสิ่งที่ตนอาจจะยังไม่รู้ แต่เพื่อนในห้องรู้ นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนทุกคนมีบทบาทในการสร้างและถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้อื่นในขั้นแสดงผลงาน การจัดการเรียนรู้แบบซิปปา ยังช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนสามารถนำไปใช้ได้ในการทำงานจริง โดยผู้สอนกำหนดสถานการณ์สมมติแทนตำแหน่งต่าง ๆ ของการทำงานจริงในขั้นประยุกต์ใช้ความรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมทั้งด้านกาย สติปัญญา สังคม และ อารมณ์ ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสุข มีความกระตือรือร้นในการเรียน ได้เรียนรู้จากบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัว และมีประเด็นที่ท้าทายให้ผู้เรียนคิดอยู่เสมอ จึงทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทิพย์สุคนธ์ นิลปักย์ (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดย

รูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา (CIPPA model) ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมเท่ากับ 18.71 และ ค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรมเท่ากับ 36.60 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของยุพาพร ธรรมจาริก (2558) ที่ทำการวิจัยเรื่องการปฏิบัติการเขียนร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนน้ำเย็นวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 การวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรอง โคลงสี่สุภาพได้ดีขึ้น การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง การเขียนร้อยกรองโคลงสี่สุภาพ ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล มีคะแนนการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สอดคล้องกับ คำชาย จันทะหงส์ (2556) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสนธิคำในภาษาลาวโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุภานุวงศ์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 24.48 คิดเป็นร้อยละ 81.60 และมีจำนวนนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ 44 คน คิดเป็นร้อยละ 91.67 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อันเนื่องมาจาก กระบวนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบชิปปานั้นมีขั้นตอนอย่างละเอียดตามลำดับของการพัฒนาความรู้ความสามารถของนักศึกษาและในแต่ละขั้นตอนนั้นได้ส่งเสริมกระบวนการใช้ทักษะต่างๆ เช่น ด้านความรู้ (K) ด้านการปฏิบัติ (P) เจตคติ (A) จากการ เรียนรู้เอง และการได้ลงมือปฏิบัติเองของนักศึกษาจึงทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่คงทน มีความสุขและมีความกระตือรือร้น ให้ความสนใจในการศึกษาเล่าเรียน เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของนักศึกษาด้วยกันจากการทำกิจกรรมร่วมกัน จึงสามารถส่งผลให้ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาลาว เรื่อง การสนธิคำในภาษาลาวโดยใช้รูปแบบการ จัดการเรียนรู้แบบชิปปาที่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สอดคล้องกับสุนทรี คำขวา (2556) ได้ทำการวิจัยผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปปา ที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโตนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบชิปปามีความสามารถในการเขียนย่อความหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 วิลาวรรณ ปั่นหุ่ (2557) ได้ทำการศึกษาผลการเรียนรู้ และทักษะการคิดขั้นสูง เรื่อง เศรษฐศาสตร์น่ารู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปปา ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ เรื่องเศรษฐศาสตร์น่ารู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปปา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ทักษะการคิดขั้นสูงมีค่าร้อยละ 75.20 อยู่ในระดับดี

5.2.2 ด้านการศึกษาเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model)

จากการศึกษาเจตคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) พบว่านักศึกษามีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงบวก อยู่ในระดับเห็นด้วย ($\bar{x} = 4.13$) ทั้งนี้เพราะ การจัดการเรียนรู้วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2 โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสวงหาข้อมูลด้วยตนเองจากแหล่งความรู้ที่หลากหลาย ได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักศึกษาได้รู้จักการสรุปและจัดระเบียบความรู้ของตน และรู้จักนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ จึงส่งผลให้นักศึกษากระตือรือร้น ให้ความร่วมมือและมีความรับผิดชอบ รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักเรียนรู้กับกลุ่ม รู้จักการตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ

มีเจตคติต่อการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) ในคำถามเชิงลบ อยู่ในระดับไม่เห็นด้วย ($\bar{x} = 4.20$) ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนาน สนับสนุนให้ผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง เคารพความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน แต่ยังคงไว้ด้วยเนื้อหาการเรียนที่ครบถ้วน แตกต่างจากการเรียนแบบเดิม ที่ผู้เรียนได้เรียนมา จึงส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) สามารถเพิ่มพูนความสามารถในการเรียนรู้ได้ดีกว่ารูปแบบการสอนแบบเดิม ทำให้ผู้เรียนมีความอยากเรียนมากขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิริณา เพชรวรากล (2556) ที่ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อประชาคมอาเซียน จากการสอนโดยใช้รูปแบบ

ชิปปา ในรายวิชา ส23292 อาเซียนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อประชาคมอาเซียน พบว่านักเรียนร้อยละ 81.60 มีเจตคติต่อประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ (2559) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการเรียน เรื่องทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนโมเดลชิปปา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 410.$) ทั้งนี้ เนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล ได้นำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้มาใช้ ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน มีกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ มีการนำสื่อที่เป็นรูปธรรมมาใช้อย่างเหมาะสมและหลากหลาย การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีระบบ ขั้นตอนชัดเจน นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ กล้าแสดงความคิดเห็น มีเวลาทบทวนและทำแบบฝึกทักษะอย่างพอเพียง ทำให้นักเรียนสนุกสนาน มีความสุขในการเรียน

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ต้องใช้เวลามาก อาจทำให้เวลาในการสอนไม่พอ

5.3.1.2 ผู้สอนควรอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model) ว่ามีขั้นตอนใดบ้าง อธิบายถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเข้าใจก่อนการจัดการเรียนรู้

5.3.1.3 ผู้สอนต้องทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาให้กับผู้เรียน สามารถช่วยเหลือผู้เรียนที่พบกับปัญหาระหว่างการจัดการเรียนรู้ เพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนมีศักยภาพเต็มที่

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา (CIPPA Model) กับวิชาอื่น ๆ และระดับชั้นอื่น ๆ

5.3.2.2 ใช้ตัวแปรที่น่าสนใจอื่น ๆ ในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.3 ศึกษาและเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบ
ซิปปา กับ การจัดการเรียนรู้รูปแบบอื่น

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *แผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)*. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการแห่งชาติ.
- กรองไฉ อุณหสูต. (2551). *แผนการสอน เรื่อง การพัฒนาคุณภาพการพยาบาล*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิริณา เพชรวรากุล. (2556). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อประชาคมอาเซียน จากการสอนโดยใช้รูปแบบชีปปา ในรายวิชา ส23292 อาเซียนศึกษา* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). *การปฏิรูปการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพฯ : พริกหวานกราฟฟิค.
- คณะอนุกรรมการปฏิรูปการเรียนรู้. (2546). *ปฏิรูปการเรียนรู้ ผู้เรียนสำคัญที่สุด*. กรุงเทพฯ : ห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา.
- คำชาย จันทะหงส์. (2556). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การสนธิคำในภาษาลาวโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบชีปปา (CIPPA Model) ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- ชยากานต์ เปี่ยมถาวรพจน์. (2555). *การพัฒนาหลักสูตรเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ เรื่อง “การใช้พลังงานอย่างเป็นมิตรกับธรรมชาติ”* (Unpublished Doctoral dissertation). มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี
- ชนาธิป พรกุล. (2545). *ແຫຼ້າ: ຮູບແບບການຈັດການການສອນທີ່ຜູ້ຮຽນເປັນສູນຍຸກລາງ = CATS: a studentcentered instructional model*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชเรนทร์ จิตติพิทุทธางกูร. (2553). *การส่งเสริมการเชื่อมโยงทางคณิตศาสตร์ เรื่อง ทฤษฎีบทพีทาโกรัส โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนแบบชีปปา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน โคกยางวิทยา จังหวัด สุรินทร์* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). *การพัฒนาหลักสูตร : ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศนา แคมมณี. (2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง : โมเดลชิปปา*. กรุงเทพฯ : วารสารครุศาสตร์.
- ทศนา แคมมณี. (2547). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : ด้านสุทธาการพิมพ์.
- ทิพวัลย์ สาริกา. (2553). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่องสมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างการจัดการเรียนรู้เทคนิค TAI กับการจัดการเรียนรู้แบบ SSCS* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- ทิพย์สุคนธ์ นิลปัทม์. (2554). *การศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยรูปแบบการเรียนการสอนโมเดลชิปปา (CIPPA model)* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.
- ทัศนัย ขำรักษา. (2548). *การนำเสนอรูปแบบการสอนบนเว็บโดยใช้โมเดลชิปปาเพื่อพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณสำหรับนิสิตปริญญาบัณฑิตกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย* (Unpublished Master's thesis). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร : การออกแบบหลักสูตรและพัฒนา*. กรุงเทพฯ : ธนรัช.
- นุชจรี วงศ์ไฟ. (2553). *เจตคติกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทพดินทร์วิทยาเชียงใหม่ อำเภอเชียงใหม่* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- บุญเรือง ขจรศิลป์. (2552). *สถิติวิจัย*. กรุงเทพฯ : พี.เอ็น.การพิมพ์.
- ปัทมดา ไชยทิพย์. (2553). *การศึกษาความสามารถด้านการเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบชิปปา (CIPPA MODEL)* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). *วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เจริญผล.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- พัชรียา จำปาทอง. (2557). การพัฒนาทักษะการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การเรียนรู้แบบซิปปา (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- พิรุณโปรย ลำโรงทอง. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์กับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- พรพิมล พารายณ์. (2555). การวิเคราะห์ผลของกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่มีต่อการตอบสนองของนักเรียน. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระสุทธิพงษ์ สนสุวรรณ. (2552). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนโดยใช้เกมและการสอนตามคู่มือครู (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- มาลี เดชปรอธ. (2549). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบซิปปาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, กรุงเทพฯ.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน. (2552). คู่มือการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- มหาวิทยาลัยรังสิต. (2560). *Philosophy*. สืบค้นจาก <https://www2.rsu.ac.th/info/philosophy>
- มหาวิทยาลัยรังสิต วิทยาลัยดนตรี. (2560). *หลักสูตรปริญญาตรี ครุศึกษาศาสตร์บัณฑิต*. สืบค้นจาก <http://www.rsu.ac.th/music/CourseBachelor.aspx>
- มัชฌิมา บรรดาศักดิ์. (2558). ผลการจัดการเรียนรู้โดยรูปแบบซิปปา (CIPPA Model) บูรณาการกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เรื่องเครื่องปั้นดินเผาชุมชนเกาะเกร็ด จังหวัด นนทบุรี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพฯ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ยุพาพร ธรรมจาริก. (2558). การปฏิบัติการเขียนร้อยกรอง โครงสี่สุภาพ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชิปปาโมเดล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนน้ำเย็นวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 29 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, อุบลราชธานี.
- รัสรินทร์ แพร่งสุวรรณ. (2559). การพัฒนาทักษะการสื่อสาร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยใช้รูปแบบการสอนชิปปาโมเดล (CIPPA Model) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- วิลาวรรณ ปั่นหุ่น. (2557). ทำการศึกษาผลการเรียนรู้และทักษะการคิดขั้นสูง เรื่อง เศรษฐศาสตร์น่ารู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบชิปปาโมเดล (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพฯ.
- วนิดา สุนทร. (2558). การศึกษาความสัมพันธ์ของทัศนคติต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามหลักสูตรวิชาภาษาญี่ปุ่นของนิสิตสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยนเรศวร (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- วรางคณา บุญครอบ. (2553). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง โจทย์ปัญหาการบวก ลบ คูณ หาร ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการแก้ปัญหาตามขั้นตอนของโพลยากับเทคนิค KWDL ของคาร์ร (Carr) และโอเกิล (Ogle) (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- ศศิธร แม้นสงวน. (2556). พฤติกรรมการสอนคณิตศาสตร์ 2 (พิมพ์ครั้งที่2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริลักษณ์ สุภาจัญญ. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียน เรื่องหลักการใช้ภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระหว่างรูปแบบร่วมมือเทคนิคจิ๊กซอว์ กับการสอนปกติ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- สุพล วังสินธุ์. (2543). การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ. วารสารวิชาการ, 3, 9-15.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สุพัชชา ประเสริฐ. (2552). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง ร่างกายมนุษย์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนแบบ *Backward Design* (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- สุนนตรี คำขาว. (2556). ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซิปปาที่มีต่อความสามารถในการเขียนย่อความและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโดนดพูนผลวิทยา จังหวัดนครราชสีมา (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). แนวทางการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา : เพื่อพร้อมรับการประเมินภายนอก. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : พรินทวานกราฟฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2555-2559). กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักมาตรฐานและคุณภาพอุดมศึกษา. (2557). คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา ฉบับปีการศึกษา 2557. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์.
- หทัยกาญจน์ สุขประเสริฐ. (2552). การพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยกิจกรรมคำยภาษาอังกฤษ (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- อัมภา เวฬุวนารักษ์. (2553). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความและเจตคติต่อการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้วิธีวิทยาศาสตร์กับการสอนโดยใช้แผนผังความคิด (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี, ลพบุรี.
- อมรรัตน์ พงนา. (2555). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และทักษะการเรียนรู้วิชาศิลปะเรื่องเทคนิคการวาดภาพสีน้ำโดยการใช้รูปแบบการสอนซิปปาโมเดลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนพระซองสามัคคีวิทยา (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อรจรัส อ้นชำนานู. (2556). การจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญของโรงเรียนประถมศึกษาอำเภอท่าตะเอบสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาฉะเชิงเทรา เขต 2 (Unpublished Master's thesis). มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.
- Anastasi, A. (1976). *Psychological Testing*. New York : Macmillan.
- Eysenck, J., Arnold, W., & Meili, R. (1972). *Encyclopedia of Psychology*. London : Search Press Limited.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : Mc Graw Hill Book, Co, Inc.
- Edward, J. E. (1967). *Journal of Experimental Social Psychology*. Amsterdam : Elsevier.
- McGuire, W. J. (1969). *The Nature Of Attitude And Attitude Change : The Handbook Of Social Psychology*. Massachusetts : Addison-Wesley.
- Oliva, P. F. (1992). *Developing the Curriculum*. United State : Darriv Dudas Publication Services Inc.
- Triandis, H. C. (1971). *Attitude and attitude change*. New York : John Wiley and Sons.

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญที่ใช้ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. ดร. คณทัตย์ บุญประสิทธิ์ รองคณบดีฝ่ายบริหาร
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
2. นาย พลังพล ทรงไพบูลย์ อาจารย์ประจำ แผนกวิชาการผลิตดนตรี
วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต
3. นาย ชัชพล เจียมจรรยา อาจารย์ประจำ แผนกวิชาการแสดงดนตรี
วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

รายวิชา : Production Skills 2 (MUS 162) ภาคเรียนที่ 2 / 2558 สาขาวิชา Music Production

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ “ 3 แนวทางการทำงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตดนตรี”

เวลา 3 “ ชั่วโมง”

1. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.1 ให้นักศึกษาได้รู้ถึงการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในสายอาชีพการผลิตดนตรี
- 1.2 ให้นักศึกษาได้รู้หน้าที่และตำแหน่งงานต่าง ๆ ในสายอาชีพการผลิตดนตรี

2. สาระการเรียนรู้

ศึกษาแนวทางการทำงานกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตดนตรี ทั้งในด้านจิตวิทยาในการพูดคุย การมอบหมายงาน การวางแผนเป้าหมายในการผลิตเพลงให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการเวลา วิธีรับมือในการแก้ไขปัญหาเมื่อเจอเหตุการณ์ที่ไม่เป็นไปตามแผนที่วางไว้

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษาเตรียมชิ้นงานหาตัวตนของศิลปินในคาบที่แล้ว

ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

ผู้สอนเกริ่นนำเรื่องหัวข้อการทำงานร่วมกับบุคคลในสายอาชีพการผลิตดนตรี โดยอธิบายกระบวนการก่อนการทำเพลง เริ่มต้นการทำเพลง ระหว่างทำเพลง และหลังจากเพลงเสร็จ ว่ามีบุคคลใดเป็นผู้เกี่ยวข้องในกระบวนการบ้าง รวมถึงอธิบายหน้าที่ของแต่ละตำแหน่งงานพร้อมยกตัวอย่างบุคคลที่มีชื่อเสียงในสายงานการผลิตดนตรี ผู้สอนเปิดวิดีโอตัวอย่างวิธีการทำงานร่วมกันของแต่ละท่าน ผู้สอนแนะนำวิธีปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นในการพูดคุยเชิงจิตวิทยา และแนะนำการรับมือกับปัญหาที่อาจจะต้องเจอ พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักศึกษาค้นหาข้อมูลการทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยตนเองทางสื่อ Internet

ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษาเขียนแผน ตั้งแต่เริ่มกระบวนการการทำเพลงของตัวนักศึกษา ว่ามีบุคคลใดเกี่ยวข้องบ้าง พร้อมทั้งเลือกคนที่คิดว่านักศึกษาต้องการร่วมงานด้วยและต้องเหมาะสมกับผลงานของนักศึกษา ในรูปแบบแผนภาพคร่าวๆ ส่งภายในคาบเรียน

ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ผู้สอนให้นักศึกษาจัดกลุ่มและลองปฏิบัติเสมือนสถานการณ์จริง โดยผู้สอนตั้งสถานการณ์สมมติขึ้น และให้นักศึกษาใช้บทบาทสมมติแยกเป็นตำแหน่งต่างๆเพื่อการพูดคุยกัน และลองปฏิบัติจริง โดยมีโจทย์ให้นักศึกษาเป็นผู้ประพันธ์คำร้อง ให้นักศึกษาคิดเนื้อเรื่องของบทเพลง แล้วให้ผู้สอนเป็นคนตรวจเช็คคำร้อง โดยมีเวลาให้นักศึกษาเตรียมตัว หลังจากปฏิบัติเสร็จสิ้นแล้วผู้สอนจะให้คำแนะนำในการปฏิบัติของนักศึกษาเพิ่มเติม

ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

ผู้สอนให้นักศึกษานำความรู้และกิจกรรมทั้งหมดที่ทำมาในคาบเรียนมาวิเคราะห์และจัดเรียงเพื่อปรับปรุงในเพลงของตนเอง

ขั้นแสดงผลงาน

ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาเสนอความคิดเห็น และผู้สอนให้คำแนะนำเกี่ยวกับการทำงานร่วมกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการผลิตดนตรี

ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

ผู้สอนมอบหมายงานให้นักศึกษาทำ Presentation เกี่ยวกับการเลือกบุคคลในตำแหน่งงานต่างๆส่งในคาบต่อไป

4. การวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. สังเกตพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

เครื่องมือการวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. แบบประเมินพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

5. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. แหล่งความรู้ทาง Internet
2. CD เพลง หรือเปิดเพลงผ่าน Youtube หรือแหล่งอื่นๆ
3. วิดีโอประกอบการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

รายวิชา : Production Skills 2 (MUS 162) ภาคเรียนที่ 2558/2 สาขาวิชา Music Production

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 7 “แนวทางการทำงานกับนักร้องศิลปินนักดนตรีและ Sound Engineer”

เวลา 3 “ ชั่วโมง”

1. จุดประสงค์การเรียนรู้

1.1 ให้นักศึกษาได้รู้แนวทางในการทำงานร่วมกับนักร้องศิลปินนักดนตรี และ Sound Engineer

2. สาระการเรียนรู้

ศึกษาแนวทางการทำงานร่วมกับนักร้อง ศิลปิน นักดนตรี และ Sound Engineer การประสานงานกันระหว่างตำแหน่งต่างๆ การจัดการเวลา การแนะนำความคิดเห็น การพูดคุย เพื่อผลลัพธ์ในเพลงจะออกมาได้อย่างที่ต้องการและมีความสมบูรณ์มากที่สุด เรียนรู้เกี่ยวกับศัพท์เทคนิคที่ใช้ในการแนะนำ การจัดและเรียงลำดับหน้าที่ก่อนและหลังให้กับตำแหน่งต่างๆ

3. กระบวนการเรียนรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษาฟรีเซนต์งานเกี่ยวกับการจัดงบประมาณจากคาบที่แล้ว

ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

ผู้สอนอธิบายแนวทางการทำงานร่วมกับ นักร้อง ศิลปิน นักดนตรี และ Sound Engineer รวมถึงเทคนิคที่ใช้ในการพูดคุย วิธีวางแผน และศัพท์เฉพาะที่จำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับการทำงานร่วมกัน ผู้สอนให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเรื่องเดียวกันทางสื่อ Internet

ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษาคิดวิเคราะห์ การรวมงบประมาณและการประสานงานกับตำแหน่งต่างๆเข้าด้วยกันกับโครงการของตนเอง และสังเกตความเหมาะสมในโครงการของตน

ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจกับกลุ่ม

ผู้สอนให้นักศึกษาจัดกลุ่มและใช้บทบาทสมมติแทนตำแหน่งต่างๆพร้อมทั้งช่วยกันคิดวิธีการพูดคุยและประสานงานกันของแต่ละตำแหน่งโดยการเปิดเพลงของนักศึกษาเพื่อเช็คความพร้อมของเพลงในการทำงานขึ้นไป โดยจำลองให้ผู้สอนเป็น Sound Engineer และนักดนตรี

ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

สรุปสิ่งที่ได้จากขั้นตอนก่อนหน้าทั้งหมด แล้วคิดวิเคราะห์ นำสิ่งที่ได้รับมาประยุกต์กับ
โครงการของตนเองและอภิปรายต่อผู้สอน โดยผู้สอนให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขั้นแสดงผลงาน

ผู้สอนให้นักศึกษานำเสนอโครงการกลางภาคของตนเอง และใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้ในคาบ
เรียนนี้ช่วยเสริมโครงการของตนเองในการทำงานร่วมกับตำแหน่งอื่นๆ พร้อมทั้งให้นักศึกษา

ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

ผู้สอนมอบหมายงานให้ติดต่อการทำโครงการกลางภาคกับ นักร้องศิลปิน นักดนตรี และ
Sound Engineer เพื่อเสร็จสิ้นโครงการกลางภาค โดยกำหนดให้สามารถใช้ Studio ของคณะในการ
บันทึกเสียงได้ และผู้สอนนัดเวลาการส่งโครงการ

4. การวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. สังเกตพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

เครื่องมือการวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. แบบประเมินพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

5. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. แหล่งความรู้ทาง Internet
2. Presentation ประกอบการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้แบบชิปปา

รายวิชา : Production Skills 2 (MUS 162) ภาคเรียนที่ 2558/2 สาขาวิชา Music Production

แผนการจัดการเรียนรู้ครั้งที่ 8 “แนวทางการทำ Pre-Production การพัฒนาโครงงาน และการทำ
เวลา 3 “ ชั่วโมง” Mastering ”

1. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 1.1 ให้นักศึกษาได้รู้แนวทางและขั้นตอนในการทำ Pre-Production
- 1.2 ให้นักศึกษาได้รู้เทคนิคต่างๆในการพัฒนาโครงงาน
- 1.3 ให้นักศึกษาได้รู้เกี่ยวกับการทำ Mastering

2. สาระการเรียนรู้

ศึกษาขั้นตอนแนวทางในการทำ Pre-Production ทั้งในการเลือกแนวเพลง การเลือกเพลงที่ใช้ในการอ้างอิงเทคนิคในการเขียนส่วนทำนองและจังหวะของเครื่องดนตรีต่างๆด้วย MIDI เรียนรู้เทคนิคในการสร้างเดโมเพลงที่มีประสิทธิภาพ เรียนรู้มาตรฐานของคุณภาพไฟล์ ความดังเบา ของเพลงในยุคต่างๆ วิธีการผสมเสียง และการทำ Mastering แบบพื้นฐาน

3. กระบวนการเรียนรู้

ขั้นทบทวนความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษาทบทวนบทเรียนจากคาบที่แล้วด้วยการตั้งคำถามเกี่ยวกับแนวทางการทำงานการศิลปินให้นักศึกษาตอบ พร้อมทั้งถามว่าได้ผลอย่างไรบ้างเมื่อนำแนวทางต่างๆไปปฏิบัติจริง

ขั้นแสวงหาความรู้ใหม่

ผู้สอนอธิบายแนวทางในการทำ Pre-Production เริ่มจากการตั้งเป้าหมายให้กับเพลง การทำเดโม การเขียน MIDI เพื่อเรียบเรียงดนตรีหรือสร้างทำนอง อธิบายถึงคุณภาพไฟล์เสียงมาตรฐานว่ามีแบบใดบ้างตามยุคสมัย และเรียนรู้วิธีการผสมเสียง และจุดประสงค์ของการ Mastering โดยยกตัวอย่างจากขั้นตอนการทำเพลงในตลาดเพลงจริงโดยการเตรียม Presentation จากผู้สอน จากนั้นให้นักศึกษาค้นคว้าจากสื่อ Internet เพิ่มเติม

ขั้นการศึกษาทำความเข้าใจข้อมูล/ความรู้ใหม่ และเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิม

ผู้สอนให้นักศึกษานำแนวทางการทำงานร่วมกับศิลปินมาวิเคราะห์และเชื่อมโยงกับการทำ Pre-Production จนไปถึงการทำ Mastering เพื่อเก็บไปพัฒนาโครงงานของตนเอง

ขั้นแลกเปลี่ยนความรู้กับกลุ่ม

ผู้สอนให้นักศึกษาจัดกลุ่มสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ที่นักศึกษาแต่ละท่านได้ค้นคว้า
เพิ่มผ่านสื่อ Internet

ขั้นสรุปและจัดระเบียบความรู้

ผู้สอนให้นักศึกษานำความรู้ที่ได้รับทั้งหมดมาพร้อมทั้งคิดแนวทางในการทำเพลงของ
ตนเอง โดยผู้สอนให้นักศึกษาหาเพลงที่มีแนวทางเดียวกันกับที่นักศึกษาจะนำมาเป็นเพลงอ้างอิง
แล้วให้นักศึกษาอธิบายขั้นตอนการวางแผนของนักศึกษาต่อผู้สอน

ขั้นแสดงผลงาน

ผู้สอนให้กลุ่มของนักศึกษาที่จัดไว้ ให้เลือกตัวแทนของกลุ่มออกมาตอบคำถามแล้วใน
กลุ่มช่วยกันระดมความคิด โดยให้นักศึกษาตอบคำถามที่เกี่ยวกับเนื้อหาในวันนี้โดยการตั้งโจทย์
ของผู้สอน

ขั้นประยุกต์ใช้ความรู้

ผู้สอนมอบหมายงานปลายภาคให้นักศึกษา โดยให้นักศึกษาหาเพลงที่ใช้ในการอ้างอิง
และเพลงที่ตนแต่งขึ้นใหม่ทำมาเป็นเดโม เพื่อเปรียบเทียบแนวเพลงว่าใกล้เคียงมากน้อยเพียงใด
โดยกำหนดส่งคาบเรียนหน้า

4. การวัดและประเมินผล

วิธีวัดและประเมินผล

1. สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. สังเกตพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

เครื่องมือการวัดและประเมินผล

1. แบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
2. แบบประเมินพฤติกรรมการอภิปรายหน้าชั้นเรียน

5. สื่อ/แหล่งเรียนรู้

1. แหล่งความรู้ทาง Internet
2. Presentation ประกอบการสอน
3. CD เพลง หรือเปิดเพลงผ่าน Youtube

มหาวิทยาลัยรังสิต
Rangsit University

ภาคผนวก ค

มคอ.3 วิชาทักษะการผลิตดนตรี 2

รายละเอียดของรายวิชา

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต
วิทยาลัย/คณะ/ภาควิชา วิทยาลัยดนตรี

หมวดที่ 1 ลักษณะและข้อมูลโดยทั่วไปของรายวิชา

1. รหัสและชื่อรายวิชา

MUS 162 ทักษะการผลิตดนตรี 2

(Music Production Skill II)

2. จำนวนหน่วยกิต

3(2-2-5)

3. หลักสูตร และประเภทรายวิชา

หลักสูตรดนตรีบัณฑิต / กลุ่มพื้นฐานวิชาชีพ

4. อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชา

อาจารย์พลึงพล ทรงไพบูลย์, อาจารย์วิรัชภัทร์ อึ้งอัมพร

5. ระดับการศึกษา / ชั้นปีที่เรียนรายวิชานี้

ภาคการศึกษาที่ 2 / ชั้นปีที่ 2

6. รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (pre-requisite) สำหรับรายวิชานี้ (ถ้ามี)

MUS 161 ทักษะการผลิตดนตรี ระดับคะแนนไม่ต่ำกว่า 2.0

7. รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อม (co-requisites) กับรายวิชานี้ (ถ้ามี)

MUS 362 เทคโนโลยีการบันทึกเสียง 2

8. สถานที่เรียน (หากไม่ได้สอนในสถานที่ตั้งหลักของมหาวิทยาลัย หรือ มีการสอนในวิทยาเขตอื่น ๆ หรือสอนมากกว่า 1 แห่ง ระบุข้อมูลให้ครบถ้วน)

มหาวิทยาลัยรังสิต

9. วันที่จัดทำรายละเอียดของรายวิชา หรือวันที่มีการปรับปรุงครั้งล่าสุด

9 มกราคม 2559

หมวดที่ 2 จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

1. จุดมุ่งหมายของรายวิชา

- เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาขั้นตอนการทำงานของการผลิตดนตรี
- เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาแนวทางในการบริหารจัดการโครงการการผลิตดนตรี
- เพื่อให้นักศึกษาแนวทางการทำร่วมกับนักร้อง ศิลปิน Sound Engineers นักดนตรี นักแต่งเพลง
- เพื่อให้นักศึกษาได้ศึกษาแนวทางการบริหารจัดการงบประมาณ
- เพื่อให้ศึกษาแนวทางการและทักษะนำเสนอผลงานกับบริษัทเพลง

2. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา

ไม่มี

หมวดที่ 3 ส่วนประกอบของรายวิชา

1. คำอธิบายรายวิชา

ธุรกิจในการผลิตดนตรีมุ่งเน้นในการคัดสรรเพลงและเนื้อร้อง การวางแผนงานและการควบคุมงบประมาณตามแบบที่บริษัทผู้ผลิตดนตรีต้องการ

2. จำนวนชั่วโมงที่ใช้/ภาคการศึกษา

บรรยาย	สอนเสริม	การฝึกปฏิบัติ	การศึกษาด้วยตนเอง
45 ชั่วโมง	ตามความต้องการของนักศึกษาเฉพาะราย	-	150 ชั่วโมง

3. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นักศึกษาเป็นรายบุคคล

2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

หมวดที่ 4 การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต/นักศึกษา

การพัฒนาผลการเรียนรู้ในแต่ละกลุ่มมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่มุ่งหวัง ซึ่งต้องสอดคล้องกับที่ระบุไว้ในรายละเอียดของหลักสูตร โดยแต่ละกลุ่มมาตรฐานการเรียนรู้ ให้แสดงข้อมูลต่อไปนี้

1. คุณธรรม จริยธรรม

1.1 คุณธรรม จริยธรรมที่ต้องพัฒนา

- (1) ตระหนักในคุณค่าและคุณธรรม จริยธรรม เสียสละ และซื่อสัตย์สุจริต
- (2) มีระเบียบ วินัย ตรงต่อเวลา และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
- (3) เคารพสิทธิและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งเคารพคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์
- (4) เคารพและปฏิบัติตามกฎระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ภายใต้หลักธรรมาภิบาลขององค์กรและสังคม
- (5) เคารพและปฏิบัติตามจรรยาบรรณทางวิชาการและวิชาชีพ

1.2 วิธีการสอนที่จะใช้พัฒนาการเรียนรู้

สอดแทรกตัวอย่างจากการแสดงต่างๆ เช่น ซีดีเพลง ดีวีดีเพลง

1.3 วิธีการประเมินผล

- ประเมินจากพฤติกรรมการเข้าเรียน และส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามขอบเขตที่ให้และตรงเวลา
- การนำเสนอและอภิปรายในชั้นเรียน โดยผู้สอนอาจซักถามประเด็นด้านจริยธรรม
- ประเมินผลการวิเคราะห์และวางแผนการผลิตดนตรี

2. ความรู้

2.1 ความรู้ที่จะได้รับ

- (1) มีความรู้และความเข้าใจในทฤษฎี หลักการ วิธีการในสาขาวิชาชีพ
- (2) สามารถวิเคราะห์ปัญหา เข้าใจ รวมทั้งประยุกต์ความรู้ ทักษะและการใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับการแก้ไขปัญหา
- (3) สามารถติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการในวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการนำไปประยุกต์ใช้และพัฒนา

(4) มีความรู้ความเข้าใจการเปลี่ยนแปลง ผลกระทบของเทคโนโลยีใหม่ๆ และสามารถประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม

2.2 วิธีการสอน

- บรรยายและแบบฝึกหัด
- การวิเคราะห์และบรรยายสรุปหน้าชั้น
- ฟังเพลงและวิเคราะห์
- ให้คิดการวางแผนและการกำหนดเป้าหมายทางการตลาด

2.3 วิธีการประเมินผล

สอบเก็บคะแนนอย่างน้อย 50% และวัดผลจากโครงงานกลางภาคและปลายภาคตามเกณฑ์

3. ทักษะทางปัญญา

3.1 ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา

- (1) สามารถคิดอย่างมีวิจารณญาณและอย่างเป็นระบบ
- (2) สามารถสืบค้น ศึกษา และประเมินข้อมูลต่างๆ เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาอย่างสร้างสรรค์
- (3) สามารถรวบรวม ศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปประเด็นปัญหาและความต้องการ
- (4) สามารถประยุกต์ความรู้และทักษะกับการแก้ไขปัญหาในวิชาชีพได้อย่างเหมาะสม
- (5) สามารถบูรณาการความรู้ในสาขาวิชาที่ศึกษากับความรู้ในศาสตร์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง

3.2 วิธีการสอน

บรรยาย

3.3 วิธีการประเมินผลทักษะทางปัญญาของนิสิต/นักศึกษา

- นักศึกษาสามารถตอบข้อซักถามจากอาจารย์ผู้สอนและปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
- นักศึกษาสามารถนำความรู้มาใช้ได้เป็นอย่างดี

4. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

4.1 ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องการพัฒนา

- (1) มีความสามารถในการติดต่อให้เป็นที่น่าพอใจได้ถูกต้อง
- (2) มีภาวะความเป็นผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานเป็นทีม ลำดับความสำคัญและสามารถแก้ไขข้อขัดแย้งโดยใช้หลักกรรมาภิบาล
- (3) สามารถใช้ความรู้ในศาสตร์มารับใช้สังคมในประเด็นและโอกาสที่เหมาะสม
- (4) มีความรับผิดชอบต่อความคิด คำพูด และการกระทำของตนเองและของกลุ่ม

4.2 วิธีการสอน

มอบหมาย งาน / โจทย์ปัญหา และกำหนดระยะเวลาการส่งงาน

4.3 วิธีการประเมิน

ประเมินผลสัมฤทธิ์ของงานที่ได้รับมอบหมาย และตอบคำถามจากอาจารย์ได้ถูกต้อง

5. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศ

5.1 ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร การสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา

- (1) มีทักษะในการใช้เครื่องมือสื่อสารที่จำเป็นที่มีอยู่ในปัจจุบันในการทำงาน
- (2) มีทักษะในการนำเสนอ โดยเลือกใช้รูปแบบและวิธีการที่เหมาะสม
- (3) มีความสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

5.2 วิธีการสอน

มอบหมายงาน ค้นคว้า และส่งงาน

5.3 วิธีการประเมิน

ตรวจสอบโดยการตรวจงานที่ได้รับมอบหมาย

หมวดที่ 5 แผนการสอนและการประเมินผล

1. แผนการสอน

ครั้งที่	หัวข้อบรรยาย	จำนวน* (ชั่วโมง)	กิจกรรมการเรียนรู้ สอนและสื่อที่ใช้	ผู้สอน
1	แนะนำเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ แนวการสอนและการวัดผล	2.5	บรรยาย	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
2	แนวทางการผลิตดนตรี	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
3	เป้าหมายของการผลิตดนตรีใน เชิงวิชาชีพ	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
4	แนวทางการทำงานกับบุคคลต่างๆ ของ งานการผลิตดนตรี	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน มอบหมายโครงงานที่ 1	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
5	การบริการจัดการคนทำงานและ โครงงานลักษณะต่างๆ	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
6	การบริการจัดการงบประมาณ สำหรับทำโครงงาน	2.5	บรรยายและ นำเสนอโครงงานที่ และมอบหมาย โครงงานกลางภาค	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
7	แนวทางการเลือกคัดสรรนักร้อง หรือวงดนตรีสำหรับทำโครงงาน	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	
8	นำเสนอโครงงานกลางภาค			
9	แนวทางการทำงานกับนักร้อง ศิลปิน นักดนตรีและSound Engineer	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
10	แนวทางการทำ Pre Production การพัฒนาโครงงาน และการทำ มาสเตอร์	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์

11	แนวทางการพัฒนานักรื่องให้ได้ ประสิทธิภาพสูงสุด	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
12	แนวทางในการพัฒนาโครงการ	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน มอบหมายโครงการ ปลายภาค	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
13-14	เทคโนโลยีที่ใช้ในการผลิตดนตรี ครั้งที่1-2	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
15	แนวทางการตัดต่อตกแต่งเสียง เพื่อใช้สำหรับโครงการครั้งที่1	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
16	แนวทางการตัดต่อตกแต่งเสียง เพื่อใช้สำหรับโครงการครั้งที่2	2.5	บรรยายและยกตัวอย่าง ให้ทำรายงาน	อ.พลังพล / อ. วีรภัทร์
17	ส่งโครงการปลายภาค			

2. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

ผลการ เรียนรู้*	งานที่จะใช้ประเมิน (เช่น การเขียนรายงาน โครงการ การสอบย่อย การสอบกลางภาค การสอบปลายภาค)	กำหนดการ ประเมิน (สัปดาห์ ที่)	สัดส่วนของ การประเมินผล
5.1-5.7	สอบกลางภาค	8	60%
5.9-5.16	สอบปลายภาค	17	
5.1-5.16	การเข้าชั้นเรียน การมีส่วนร่วม อภิปราย เสนอความคิดเห็น ใน	ตลอดภาค การศึกษา	40%

หมวดที่ 6 ทรัพยากรประกอบการเรียน

1. ตำราที่กำหนด

ไม่มี

2. แหล่งอ้างอิงที่สำคัญ

Farquharson, Michael. *Writer.Producer.Engineer. A Handbook for Creating Contemporary Commercial Music*. Berklee Press, MA, 2006.

Gibson, Bill. *Become a Successful Producer/Engineer*. Thomson, MA, 2006.

Gibson, David. Curtis, Maestro. *The Art of Producing*. Artist Pro, MA, 2005.

Hpworth-Sawyer,Russ. *From Demo to Delivery The Process of Production*. Focal Press, MA, 2009.

3. หนังสือและเอกสารอ้างอิงที่แนะนำ

ณัชชา โสคติยานุรักษ์. (2547) พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

4. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เว็บไซต์

CD and Booklet (Require for Listening Assignment)

วิดีโอทัศน์

Youtube

5. เอกสารและข้อมูลการเรียนอื่น ๆ

-

หมวดที่ 7 การประเมินรายวิชาและกระบวนการปรับปรุง

1. กลยุทธ์เพื่อให้ได้ข้อคิดเห็นจากนิสิต/นักศึกษาเกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพของรายวิชา
 - การซักถามในชั้นเรียน โดยอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้น
 - การอธิบายสิ่งที่เรียน ให้นักศึกษายกตัวอย่างจากสิ่งที่เรียน
 - การสรุปในแต่ละครั้งของการสอน โดยนักศึกษา สอบถามถึงการนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้
2. กลยุทธ์การประเมินประสิทธิภาพของรายวิชาโดยวิธีการอื่น ๆ
 - ผลการสอบ
 - การทวนสอบผลประเมินการเรียนรู้
3. กระบวนการปรับปรุงประสิทธิภาพของรายวิชา
 - จัดทำสัมมนาให้นักศึกษาเข้ามาซักถามข้อสงสัยและร่วมกันวิเคราะห์และวิจารณ์
4. กระบวนการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์รายวิชาของนิสิต/นักศึกษา
 - การทวนสอบการให้คะแนนจากการแสดงดนตรีของนักศึกษา โดยอาจารย์อื่น หรือ ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ไม่ใช่อาจารย์ผู้สอน แต่อาจารย์ที่ทวนสอบต้องมีความรู้ในวิชานี้
 - มีการตั้งคณะกรรมการในสาขาวิชา ตรวจสอบผลการประเมินการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยเข้าฟังผลงาน และการให้คะแนนพฤติกรรม
5. การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิภาพของรายวิชา
 - ปรับปรุงรายวิชาทุก 2 ปี หรือ ตามข้อเสนอแนะและการปรับปรุงประสิทธิภาพของรายวิชา ในข้อ 7.3

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	สรวิศ ถาวรพฤษ์
วัน เดือน ปีเกิด	4 พฤศจิกายน 2536
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย
ประวัติการศึกษา	มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาตรีวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาการผลิต, 2559 มหาวิทยาลัยรังสิต ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการ สอน, 2560
ที่อยู่ปัจจุบัน	555 หมู่ 3 ซอยถาวรพฤษ์ ถนนฉลองกรุง แขวงลาดกระบัง เขต ลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร